

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν
βαρυσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγκημα ἡρίσθων καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμᾶς 80. Ἐξέμνητος
δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰνέσιον γράσει διατίμη. 50.—
Ἀμερικῆς δολάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἑλλεν ἐν γένει
τῶν ἑλλεν Κρατῶν σελίνα 10.

Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΘΗ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐλοῦντος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Ἐβριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'—Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθήναις, 12 Μαΐου 1928

Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 24

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vignauill καὶ Valdor

— Συνέχεια ὑπὸ τὸ προηγούμενον —

— Τί δυστυχία! ἀναστρέφαζε ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον.

— Μὰ κι' αὐτὸς πέθανε σὲ λίγους μῆ-
νες, ἐξακολούθησε ὁ γέρος, καὶ τότε ἡ
λαϊδὴ ἔμεινε πιά σὰν ἐλομόναχη στὸν
κόσμο... Τότε ἀκριβῶς γύρισε ἀπὸ τῆς
Γαλλίας ὁ ξάδελφός της, ὁ σέρ Ρόγαλδ,
καὶ ἔκαμε τάχα πῶς πικράθηκε μόλις ἔ-
μαθε αὐτὲς τίς συμφορᾶς. Ἐφερε γυα-
τροὺς σπουδαίους, μὰ
κανεὶς δὲν ἔκαμε τίπο-
τα. Εἶπαν μόνον ὅτι ἂν
ἄλλαζε κλίμα, θὰ τῆς ἔ-
κανε καλὸ, καὶ τὴν πη-
γαγ τότε στὸ Ἀδκ-Λέ-
δεν, στὴν ἑπαυλὴ τοῦ
μυλόρδου.

— Ἄ, στὸ Ἀδκ-Λέ-
δεν! ἀναστρέφαζε ὁ λόρ-
δος Ἐρλιγκτον. Περά-
σαμε τόσα εὐτυχισμέ-
νες μέρες ἐκεῖ-πέρα! .
Εἶναι πολὺς καιρὸς,
ποῦ ἔγινε αὐτὴ ἡ ἀλ-
λαγή!

— Ναι, μυλόρδε, εἶ-
ναι ἐγγιὰ χρόνια πάνω-
κάτω, κι' ἀπὸ τότε ἡ
μυλαῖδὴ δὲν ξαναφάνη-
κε δῶ-πέρα. Ὁ σέρ Ρό-
γαλδ ὅμως γύρισε γρή-
γορα, ἐπιδιόρθωσε τὸ καμμένο σπίτι κι'
ὕστερα ἔφυγε πάλι γιὰ τὴ Γαλλία, ὅπου
ἔκαμε λαμπρὸ γάμο. Πῆρε μιὰ ἀριστο-
κράτισσα χήρα, τὴν κοντέσσα Πιερε-
φόν, καὶ γύρισε μαζί της, καθὼς καὶ με-
τὴν κόρη ποῦ εἶχε ἡ κυρία αὐτὴ ἀπὸ
τὸν πρώτον τῆς γάμο καὶ κάθησε στὸ
Χουάιτ-Γκέιτ.

— Κάθησε στὸ Χουάιτ-Γκέιτ; Καὶ μὲ
ποῦ δικαιώμα; ρώτησε ὁ λόρδος Ἐρλιγ-
κτον ζαρώνοντας τὰ φρύδια του.

Ὁ γέρος φύλακας φάνηκε κάπως στε-
νοχωρημένος.

— Ἐέρω κι' ἐγώ, μυλόρδε; . . Νά, ἔ-

ται! Τώρα αὐτὸς εἶναι ὁ ἀφέντης ἐδῶ
μέσα.

— Ἀφέντης;

— Μὰ βέβαια! Ἡ καίμενη ἡ μυλαί-
δὴ δὲν ἔχει πιά τὸ λογικὸ τῆς. Ὁ κό-
σμος θαρροῦσε πῶς ἡ ἀφαντιά σας εἶχε
χαθεῖ ἀπὸ κοῦρὸν μαζί με τὸ καράβι. Ἡ
μικροῦλα λαϊδὴ Νταϊζὴ εἶχε γίνεαι ἀφαν-
τη πιά. Κι' ὁ σέρ Ρόγαλδ, σὰν πιδ κοντι-
νὸς συγγενῆς, ἦρθε καὶ θρονιάστηκε ἐ-
δῶ, γιὰ νὰ κάνει κουμάντο, λέει, στὴν
περιουσία τῆς ξαδέλφης του, γὰ μὴ τῆ
φάει ὁ ἕνας κι' ὁ ἄλλος... Ὑστερα δ-

δὸς τοῦ Κρόμβελ. Γιὰ τὴν ὄρα, τὸ σπί-
τι εἶναι κλειστό. Ἡ μυλαῖδὴ κι' ἡ κό-
ρη τῆς λείπουν στὴ Γαλλία, ἀλλὰ θὰ
γυρίσουν πολὺ σύντομα.

— Κι' ὁ σέρ Ρόγαλδ;

— Θὰ γυρίσει ἴσως κι' αὐτὸς, ἀλλὰ
δὲν εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό. Αὐτὸς ἔτσι
πάντα ἐρχεται ξαφνικὰ καὶ φεύγει, καὶ
ποῦ δὲν τὸν περιμένει κανεὶς. Ὁ μυλόρ-
δος ἔμαθε ἴσως ὅτι σκοτώνονται στὴν
Ἰρλανδία, καθὼς καὶ στὴ Σκωτία. Ὁ
λόρδος Στάρλυ, καθὼς ὀνομάζεται τώρα,
διοικεῖ ἕνα σῶμα στρατοῦ κι' εἶναι σχε-
δὸν πάντα μαζί με τὸν
Κρόμβελ... Ἄ, πόσο
πικραίνομαι, μυλόρδε,
ποῦ ἔχω τέτοια ἀσχημα-
μαντάτα νὰ πῶ στὴν ἀ-
φαντιά σας!

Ὁ λόρδος δὲν ἀπάν-
τησε. Ὅλ' αὐτὰ τὸν εἶ-
χαν συντρίψει.

Ἄ, γιατί νὰ μὴ χα-
θεῖ κι' αὐτὸς στὸ φο-
βερὸ ναυάγιο τοῦ παρα-
βιοῦ του; Γιατί νὰ γλυ-
τώσει ἀπὸ τόσες τρομε-
ρὲς περιπέτειες καὶ γάρ-
θει τώρα νὰ μάθει τίς
πιδ φριχτὲς εἰδήσεις,
καὶ νὰ βρεθεῖ ξαφνικὰ
στερημένος ἀπὸ ὅ,τι ἀ-
γαποῦσε σ' αὐτὸν τὸν
κόσμο;

Μὰ ὁ λόρδος Ἐρλιγ-
κτον δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους
ἐκείνους ποῦ ἀπελπίζονται εὐκολα. Ἡ
γυναίκα του δὲν εἶχε πιά τὸ λογικὸ τῆς,
ἀλλὰ βρισκόταν ἀκόμα στὴ ζωὴ, κι' ἴ-
σως ἡ παρουσία του νὰ ζυγνοῦσε ἐντὸς
τῆς τῆ θύμησιν τῶν περασμένων.

Ὑστερα εἶχε νὰ ἐκπληρώσει ἱερὸ κα-
θῆκον στὸ βασιλιά του. Ὁ Κάρολος ὁ
Β' εἶχε ἐκθρονιστεῖ κι' ἐξοριστεῖ ἀπὸ
τὸ βασιλεῖό του, ὅστος ὅμως οἱ πιστοὶ
ὀπήκοοί του δὲν ἔπαυαν νὰ τὸν θεωροῦν
βασιλιά τους. Ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον ἀ-
ποφάσισε νὰ πάει γὰ τὸν βρεῖ, νὰ τοῦ
προσφέρει τὸ ξίφος τοῦ καὶ νὰ πολεμή-

«Στὶς πλαγιὰς βόσκουν σιωπηλά τὰ κοπάδια...» (Σελ. 194, στ. α')

σαι μαζί του για να ξαναπαρή το θρόνο. Μάζεψε βρή την ψυχραιμία του, σηκώθηκε αποφασιστικά κι έδωσε το χέρι στο γέρο Πέρσου.

— Καλήν αντάμωση, πιστέ μου φίλε! είπε. Φεύγω!

— Φεύγετε κιάλας, μυλόρδε! Έκαμε λυπημένος ο γέρος. Η αφεντιά σας μου επιτρέπει να ρωτήσω ποδ πηγαίνει;

— Στη Σκωτία, φίλε μου, να ιδώ τη λαϊδη. Ύστερα θα πάω να βρω το βασιλιά.

— Ο μυλόρδος θα κινδυνεύει πολύ, αναστέναξε ο γέρος θυρωρός.

Ο λόρδος σήκωσε τους ώμους.

— Αυτό είναι το επάγγελμά μου, Πέρσου, κι' ίσως αυτή είναι κι' η μοιρα μου. Τώρα και δέκα χρόνια, άλλο δεν κάνω παρά να κινδυνεύω. Συνήθισα πιά κι' η ιδέα του θανάτου δε με φοβίζει...

— Ναί, αλλά γιατί η αφεντιά σας να έκτεθει σε κινδύνους χωρίς λόγο;

— Γιατί λές «χωρίς λόγο», φίλε μου; Ο βασιλιάς είναι νέος κι' έχει ανάγκη απ' όλους τους υπηκόους του. Όταν μπόρσω, θα γυρίσω εδώ και θα τα κανόνισω με τον λόρδο Στάρλυ, καθώς τον λέτε τώρα. Γιατί έχουμε ένα λογαριασμό οι δύο μας. Σάν γυρίσω εγώ, θα τού είναι δόσκολο πιά να κάνει τον αφέντη στο Χουάιτ-Γκέιτ!

— Ο λόρδος Στάρλυ είναι πολύ κακός άνθρωπος και σήμερα έχει στα χέρια του δύναμη πολλή. Η αφεντιά σας πρέπει να φυλάγεται... είπε ο γέρος.

— Έχω ιδεί και πιδ κακούς και πιδ ισχυρούς, απάντησε ο λόρδος Έρλιγκτον χαμογελώντας. Αντίο λοιπόν, Πέρσου. Πηγαίνω ίσια στο Λόκ-Λέβεν!

— Στο καλό, μυλόρδε! Ο Θεός μαζί σας! είπε με συγκίνηση ο πιστός υπηρέτης.

Το Λόκ-Λέβεν είναι ένα μικρό λιμάνι στα ριζοβούνια της Σκωτίας, κοντά σε μια μεγάλη λιμνοθάλασσα.

Η κοιλάδα του Λόκ-Λέβεν έχει μια μελαγχολική ομορφιά. Στις πλαγιές των βουνών βόσκουν σίωπηλά τα κοπάδια, πού τὰ φυλάνε νεαροί βοσκοί με τη γραφική έθνική ένδυμασία τους, πού παίζουν πού και πού το μελαγχολικό τους όργανο, τον άσκαυλο.

Μέσα στο ποιητικό και επιβλητικό αυτό περιβάλλον ήταν η έπαυλη του λόρδου Έρλιγκτον, σά μέσα σε μια καταπράσινη βαση.

Δέν έμοιαζε καθόλου με το Χουάιτ-Γκέιτ. Ήταν πιδ απλή και πιδ συμπληγική. Μέσα εκεί δέν είχαν γίνει επίσημες γιορτές, αλλά στίς αώλες άντηχούσαν πάντα οι χαρούμενες φωνές των παιδιών, πού από μικρά γυμνάζονταν στ' άρματα για να γίνουν άργότερα γενναίοι κι' έντυμοι στρατιώτες. Ωραίες κοπέλλες κεντούσαν το μεταξύ ή το βε-

λούδο και μάθαιναν να κυβερνοούν το νοικοκυριό σάν άρχοντικές οικόδεσποίνες.

Άργότερα η κατοικία γνώρισε την έρημιά και τη μαναξιά. Ο θάνατος πέρασε από κεί κι' άφισε έρημες τίς μεγάλες ήχηρές σάλες και σιωπηλούς τους βαθύσκιους κήπους. Όσοι έμειναν, σκορπιστήκαν σ' άλλα μέρη.

Ο λόρδος Έρλιγκτον είχε απομείνει ο μοναδικός απόγονος της γενεάς, αλλά το επάγγελμά του τόν είχε τραθήξει σε μακρινά ταξίδια. Έμεινε εκεί λίγον καιρό μετά το γάμο του, αλλά γρήγορα τον φώναξε ο βασιλιάς. Η λαϊδη Διάνα πήγε στο Χουάιτ-Γκέιτ κι' έτσι το Λόκ-Λέβεν έμεινε από τότε κλεισμένο κι' έρημο.

Ύστερα, μια ταχυδρομική άμαξα σταμάτησε μια μέρα μπροστά στην καγκελόπορτα, και κατέθηκε ένας άγνωπός άνθρωπος, πού οδηγούσε μια γυναίκα σάν υπάκουο παιδάκι. Ήταν η δυστυχισμένη λαϊδη Διάνα, πού την συνόδευε ο σερ Ρόναλδ.

Την έγκατέστησε όσο ήταν δυνατό άνετώτερα στο ρηγμαγμένο αυτό σπίτι, άφισε μια γυναίκα της εμπιστοσύνης του κι' άρκετο προσωπικό κι' έφυγε.

Η λαϊδη Διάνα φάνηκε ηρεμώτερη εδθός μόλις έλειψε από κοντά της ο σκληρός συγγενής της. Έδειχνε άδιαφορία για το κάθε τι. Ωστόσο έπαιζε κάπου-κάπου μουσική, άρχιζε κανένα κέντημα, αλλά έμεινε ώρες δλόκληρες με τα μάτια άρηρημένα η προσηλωμένα σ' ένα γαλάζιο φιάγκο, πού είχε κάποτε στολίσει τίς μπουκλές της Νταίζης. Αυτό το ένθύμιο το είχε μαζέψει μέσα στη βιαστική έτοιμασία του ταξιδιού της, και το κρατούσε μέρα νύχτα κοντά της.

Η άρρώστεια δέν είχε χαλάσει τα χαρακτηριστικά της. Όπως ήταν την εποχή της συμφοράς, έτσι είχε μείνει και μετά δέκα χρόνια, όταν ο λόρδος Έρλιγκτον παρουσιάστηκε στην πόρτα του Λόκ-Λέβεν.

(Ακολουθεί) ΜΙΚ Δ. ΕΤΑΣΙΝΟΠΟΥΔΟΣ

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ

Νησιώτικο καράβι προκομμένο περνά και τα πανιά του τα φουσκώνει το αύγουστιανό μελέμι πού σηκώνει το κύμα στα πλευρά του χαδεμμένο.

Τόν λιμανιών ή άγκαλιά σάν ξένο τόν όγκο του ψυχρά τόν περιζώνει, της ξενιτειάς το μαύρο πέπλο άπλώνει και νοσταλγεί το πλήρωμα σκυμμένο.

Τα σούφρακα στην πρόμνη του κλαμμένες γυναίκες, άσπασμοί, κι' ένα μαντήλι πού σείσθη στο νησί, οι θαρραυμένες

ματιές, τα κατενύδια και τα χείλη, παίρνουν ζωή κι' ένα χορό παρθένας, γυναίκες, μάννες, πιάνουν κάθε δειλί-

ΡΙΤΑ Η. ΜΠΟΥΜΗ

ΘΕΑΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΑΦ (Βραβείον Νομιά)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Έτυχε όμως την ήμερα εκείνη πού περνούσε ο Νιλς, να ανεβάζουν όλοι οι χωριάτες του Χαίλσγκενλαντ τα κοπάδια τους στο βουνό. Από κάθε κοιλάδα κι' από κάθε αώλη έβγαίναν άνθρωποι και ζώα, και τραβούσαν κατά το βουνό γεμίζοντας με ζωή τα έρημα δάση. Κατά το απόγευμα οι όδοιπόροι έφθάσαν σε πλατώματα όπου ήταν σταθλοί και κάμπουσες χαμηλές καλύβες. Μόλις οι άγελάδες έφθαιναν εκεί, έμούγγριζαν χαρούμενες σάν να άναγνώριζαν το μέρος, κι' άρχιζαν στη στιγμή να βόσκουν από το χλωρό και άφθονο χορτάρι πού γέμιζε τη γή. Οι άνθρωποι με γέλια και μ' άστεία έτρεχαν για να φέρουν νερό και ξύλα, και ξεφορτώναν τα κάρρα και τα άλογα κουβαλώντας τα πράγματα τίς καλύβες. Σε λίγο έδες οι καμινάδες άρχισαν να καπνίζουν, και τότε όλοι οι τσοπάνηδες, οι γυναίκες και τα παιδιά κάθησαν έξω, πάνω στα χορτάρια, και στρώσαν το τραπέζι τους.

Ο Γόργης ήταν βέβαιος πως θάβρισκε τον Κλέμεντ Λάρσεν άνάμεσα στους ανθρώπους πού είχαν πάει πάνω στο βουνό. Μόλις έβλεπε μια καλύβα, χαμηλωγε και κοίταζε όλους με τα διαπεραστικά του μάτια. Οι ώρες όμως περνούσαν κι' ο Κλέμεντ δέν είχε βρεθεί ακόμα.

Κατά το βράδυ, ο άετός πέταξε πάνω από μια πλαγιά πού βρισκόταν ανατολικά απ' τη μεγάλη πεδιάδα. Εκεί ήταν και μια καλύβα. Οι άνθρωποι και τα ζώα είχαν φθάσει. Οι άνδρες έσπασαν ξύλα κι' οι γυναίκες άρμεγαν τίς άγελάδες.

Κατά το βράδυ, ο άετός πέταξε πάνω από μια πλαγιά πού βρισκόταν ανατολικά απ' τη μεγάλη πεδιάδα. Εκεί ήταν και μια καλύβα. Οι άνθρωποι και τα ζώα είχαν φθάσει. Οι άνδρες έσπασαν ξύλα κι' οι γυναίκες άρμεγαν τίς άγελάδες.

Κατά το βράδυ, ο άετός πέταξε πάνω από μια πλαγιά πού βρισκόταν ανατολικά απ' τη μεγάλη πεδιάδα. Εκεί ήταν και μια καλύβα. Οι άνθρωποι και τα ζώα είχαν φθάσει. Οι άνδρες έσπασαν ξύλα κι' οι γυναίκες άρμεγαν τίς άγελάδες.

Κατά το βράδυ, ο άετός πέταξε πάνω από μια πλαγιά πού βρισκόταν ανατολικά απ' τη μεγάλη πεδιάδα. Εκεί ήταν και μια καλύβα. Οι άνθρωποι και τα ζώα είχαν φθάσει. Οι άνδρες έσπασαν ξύλα κι' οι γυναίκες άρμεγαν τίς άγελάδες.

Κατά το βράδυ, ο άετός πέταξε πάνω από μια πλαγιά πού βρισκόταν ανατολικά απ' τη μεγάλη πεδιάδα. Εκεί ήταν και μια καλύβα. Οι άνθρωποι και τα ζώα είχαν φθάσει. Οι άνδρες έσπασαν ξύλα κι' οι γυναίκες άρμεγαν τίς άγελάδες.

Κατά το βράδυ, ο άετός πέταξε πάνω από μια πλαγιά πού βρισκόταν ανατολικά απ' τη μεγάλη πεδιάδα. Εκεί ήταν και μια καλύβα. Οι άνθρωποι και τα ζώα είχαν φθάσει. Οι άνδρες έσπασαν ξύλα κι' οι γυναίκες άρμεγαν τίς άγελάδες.

Κατά το βράδυ, ο άετός πέταξε πάνω από μια πλαγιά πού βρισκόταν ανατολικά απ' τη μεγάλη πεδιάδα. Εκεί ήταν και μια καλύβα. Οι άνθρωποι και τα ζώα είχαν φθάσει. Οι άνδρες έσπασαν ξύλα κι' οι γυναίκες άρμεγαν τίς άγελάδες.

Κατά το βράδυ, ο άετός πέταξε πάνω από μια πλαγιά πού βρισκόταν ανατολικά απ' τη μεγάλη πεδιάδα. Εκεί ήταν και μια καλύβα. Οι άνθρωποι και τα ζώα είχαν φθάσει. Οι άνδρες έσπασαν ξύλα κι' οι γυναίκες άρμεγαν τίς άγελάδες.

Κατά το βράδυ, ο άετός πέταξε πάνω από μια πλαγιά πού βρισκόταν ανατολικά απ' τη μεγάλη πεδιάδα. Εκεί ήταν και μια καλύβα. Οι άνθρωποι και τα ζώα είχαν φθάσει. Οι άνδρες έσπασαν ξύλα κι' οι γυναίκες άρμεγαν τίς άγελάδες.

Κατά το βράδυ, ο άετός πέταξε πάνω από μια πλαγιά πού βρισκόταν ανατολικά απ' τη μεγάλη πεδιάδα. Εκεί ήταν και μια καλύβα. Οι άνθρωποι και τα ζώα είχαν φθάσει. Οι άνδρες έσπασαν ξύλα κι' οι γυναίκες άρμεγαν τίς άγελάδες.

Κατά το βράδυ, ο άετός πέταξε πάνω από μια πλαγιά πού βρισκόταν ανατολικά απ' τη μεγάλη πεδιάδα. Εκεί ήταν και μια καλύβα. Οι άνθρωποι και τα ζώα είχαν φθάσει. Οι άνδρες έσπασαν ξύλα κι' οι γυναίκες άρμεγαν τίς άγελάδες.

Κατά το βράδυ, ο άετός πέταξε πάνω από μια πλαγιά πού βρισκόταν ανατολικά απ' τη μεγάλη πεδιάδα. Εκεί ήταν και μια καλύβα. Οι άνθρωποι και τα ζώα είχαν φθάσει. Οι άνδρες έσπασαν ξύλα κι' οι γυναίκες άρμεγαν τίς άγελάδες.

Κατά το βράδυ, ο άετός πέταξε πάνω από μια πλαγιά πού βρισκόταν ανατολικά απ' τη μεγάλη πεδιάδα. Εκεί ήταν και μια καλύβα. Οι άνθρωποι και τα ζώα είχαν φθάσει. Οι άνδρες έσπασαν ξύλα κι' οι γυναίκες άρμεγαν τίς άγελάδες.

Κατά το βράδυ, ο άετός πέταξε πάνω από μια πλαγιά πού βρισκόταν ανατολικά απ' τη μεγάλη πεδιάδα. Εκεί ήταν και μια καλύβα. Οι άνθρωποι και τα ζώα είχαν φθάσει. Οι άνδρες έσπασαν ξύλα κι' οι γυναίκες άρμεγαν τίς άγελάδες.

Κατά το βράδυ, ο άετός πέταξε πάνω από μια πλαγιά πού βρισκόταν ανατολικά απ' τη μεγάλη πεδιάδα. Εκεί ήταν και μια καλύβα. Οι άνθρωποι και τα ζώα είχαν φθάσει. Οι άνδρες έσπασαν ξύλα κι' οι γυναίκες άρμεγαν τίς άγελάδες.

Κατά το βράδυ, ο άετός πέταξε πάνω από μια πλαγιά πού βρισκόταν ανατολικά απ' τη μεγάλη πεδιάδα. Εκεί ήταν και μια καλύβα. Οι άνθρωποι και τα ζώα είχαν φθάσει. Οι άνδρες έσπασαν ξύλα κι' οι γυναίκες άρμεγαν τίς άγελάδες.

Απ' τίς γειτονικές καλύβες είχαν έρθει κι' άλλες νέες και τσοπάνηδες για να τους χαιρετήσουν, κι' έτσι κάμποσοι άνθρωποι ήταν μαζεμένοι στο λειβάδι, μπρός σ' εκείνη την καλύβα. Το άλλο πρωί οι νέοι θα κατέβαιναν πάλι στο χωριό, και οι γυναίκες τους έλεγαν ένα σωρό παραγγελίες και χαιρετίσματα για τους δικούς τους κάτω.

Έξαφνα η μεγαλύτερη από τίς βοσχοπούλες σήκωσε το κεφάλι της απ' τη δουλειά κι' έλεπε εύθυμα:

— Γιατί να είμαστε απόψε έτσι σιωπηλοί μια κι' έχουμε κοντά μας δυο πού ξέρουν να λένε τόσες ωραίες ιστορίες; Ο ένας είναι ο Κλέμεντ Λάρσεν πού κάθεται κοντά μου, κι' ο άλλος είναι ο Βερνάρδος πού στέκει εκεί στην άκρη και κοιτά κατά τον κάμπο. Έλάτε να τους παρακαλέσουμε να μές πη ο καθένας τους από μια ιστορία, κι' ο οποίος πη την καλύτερη, σ' εκείνον θα χαρίσω το μαντήλι πού κεντώ τώρα.

Όλοι δέχθηκαν με χαρά αυτή την πρόταση. Οι δυο πού θάλεγαν την ιστορία έφεραν δυσκολίες στην άρχή, γρήγορα όμως υποχώρησαν. Ο Κλέμεντ έλεπε νάρχιση πρώτα ο Βερνάρδος κι' αυτός δέν είχε καμιά αντίρρηση. Δέν γνώριζε πολύ καλά τον Κλέμεντ Λάρσεν, αλλά ένόμιζε πως απ' αυτόν δέν θάκουγε τίποτε, παρά ιστορίες για στοιχειά και για φαντάσματα. Και επειδή ήξερε ότι αυτές οι ιστορίες άρέσουν, γι' αυτό έκρινε ότι το καλύτερο πού είχε να κάνει, ήταν να πη αυτός πρώτος μια τέτοια ιστορία.

«Τώρα και πέρα πολλά χρόνια, άρχισε, ένας παπάς από το Δέλομπο έτυχε να περνά από δω κοντά μέσα από το άγριο δάσος, την παραμονή του Νέου Έτους. Ήταν καβάλα πάνω σ'άλογό του, τυλιγμένος καλά, κι' από τη σέλλα του κρεμόταν ένα ταγάρι όπου είχε φυλαγμένο το Άγιο Δισκοπότηρο, τη Σύνοψη του και το πετραχήλι του. Τόν είχαν φωνάξει από ένα μακρινό χωριό μέσα στο δάσος σ' έναν άρρωστο και είχε μείνει κοντά του ως το βράδυ. Όταν γύριζε πίσω, ήταν βέβαιος ότι δέν θάβθαινε στο σπίτι του προτού περάσουν τα μεσάνυχτα.

«Ένώ λοιπόν ήταν αναγκασμένος να πηγαίνει μέσα από το δάσος σε μια ώρα πού άλλοτε βρισκόταν στο κρεβάτι του, συλλογιζόταν πως ήταν τυχερός πού δέν είχε τουλάχιστο άσχημο καιρό. Ήταν μια ήσυχη βραδιά, άνεμος δέν φυσούσε κι' ο ούραγός ήταν σεννεφιασμένος. Το φεγγάρι άρμένιζε όλοστρόγγυλο άνάμεσα στα σύννεφα και σκόρπιζε άρκετο φώς, μ' όλο πού δέν φαινόταν το ίδιο. Άν δέν ήταν κι' αυτό το λίγο φώς, δέν θα μπορούσε κανείς να ξεχωρίση το δρόμο [από] τα χωράφια. Γιατί ήταν καταχείμωνο και όλα γύρω

είχαν το ίδιο σταχτερό σκούρο χρώμα. «Τη νύχτα εκείνη ο παπάς καθάλιχε ένα άλογο πού το θεωρούσε για άνεκτήμητο. Ήταν δυνατό, ύπομονητικό κι' έξυπνο, σχεδόν άνθρωπος. Έτσι απ' όπου κι' άν βρισκόταν, σ' όλη την περιφέρεια, μπορούσε εύκολα να βρη μόνάχα του το δρόμο για το σπίτι. Αυτό το είχε ο παπάς παρατηρήσει πολλές φορές κι' είχε τέτοια εμπιστοσύνη στ' άλόγο του, πού δέν το οδηγούσε πιά; ούτε του έδειχνε το δρόμο όταν γύριζε στο σπίτι του. Έτσι κι' εκείνη τη νύχτα πέρνουσε μέσα από το άγριο δάσος έχοντας τα χαλινάρια ριχμένα πάνω στη πλάτη του άλόγου του και άφίοντας τίς σκέψεις του να τρέχουν άλλου.

«Ο παπάς συλλογιζόταν το κήρυγμα πού θάκανε την άλλη μέρα και πολλά άλλα πράγματα ακόμα. Έίχε περάσει κάμποση ώρα ώπου να κοιτάξη γύρω του για να δη πού βρισκόταν κι' άν κόντευε να φθάση σπίτι του. Όταν

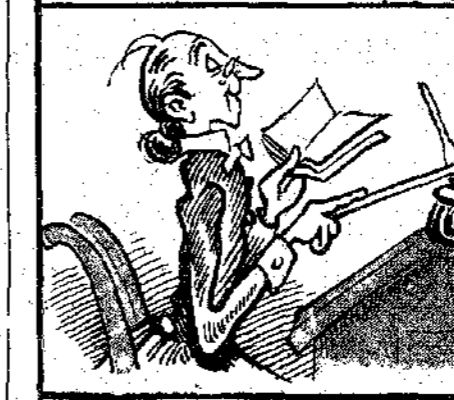
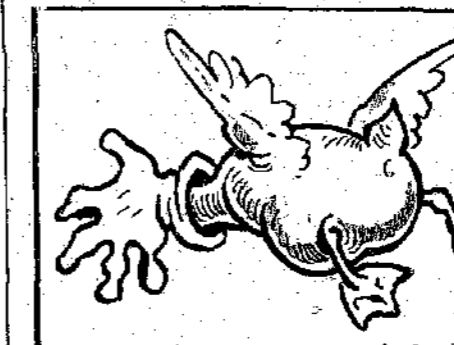
είχαν το ίδιο σταχτερό σκούρο χρώμα. «Τη νύχτα εκείνη ο παπάς καθάλιχε ένα άλογο πού το θεωρούσε για άνεκτήμητο. Ήταν δυνατό, ύπομονητικό κι' έξυπνο, σχεδόν άνθρωπος. Έτσι απ' όπου κι' άν βρισκόταν, σ' όλη την περιφέρεια, μπορούσε εύκολα να βρη μόνάχα του το δρόμο για το σπίτι. Αυτό το είχε ο παπάς παρατηρήσει πολλές φορές κι' είχε τέτοια εμπιστοσύνη στ' άλόγο του, πού δέν το οδηγούσε πιά; ούτε του έδειχνε το δρόμο όταν γύριζε στο σπίτι του. Έτσι κι' εκείνη τη νύχτα πέρνουσε μέσα από το άγριο δάσος έχοντας τα χαλινάρια ριχμένα πάνω στη πλάτη του άλόγου του και άφίοντας τίς σκέψεις του να τρέχουν άλλου.

«Ο παπάς συλλογιζόταν το κήρυγμα πού θάκανε την άλλη μέρα και πολλά άλλα πράγματα ακόμα. Έίχε περάσει κάμποση ώρα ώπου να κοιτάξη γύρω του για να δη πού βρισκόταν κι' άν κόντευε να φθάση σπίτι του. Όταν

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ
[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΓ'

Το είπαν και τόκαναν τα παλιοκόριτσα! Αλήθεια, της πάπιας το γάντι της ήρθε «σά γάντι» πού λένε. Ίσα-Ίσα στο κεφάλι της. Και στο λαιμό της

της στην τάξη. Τα κορίτσια την άκουγαν με μεγάλη προσοχή. Τους μιλούσε για το βάτραχο. Κι' είχε μόλα μπροστά της ένα βατραχάκι σ' ένα βάζο με νερό και με μια σκαλίτσα. Κι' έξηγουσε το κορίτσια πως ο βάτραχος είναι ένα ζωντανό βαρομέτρο και, αναλόγως τού καιρού, πότε κάθεται στο κάτω σκαλί της σκαλάς, πότε στα μεσαία, πότε στ' άπάνω.

«Άξαφνα... Μά τί έγινε άξαφνα θά σάς το πώ μεθαύριο. (Ακολουθεί) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

λοιπόν κοιτάζε και είδε ότι το δάσος ήταν και τώρα άκόμη τόσο πυκνό, όσο και στην άρχή, παραξενεύτηκε πάρα πολύ. Περπατούσε τόσες ώρες, πού θάπρεπε να είχε φθάσει στο κατοικημένο μέρος της ένορίας του.

«Το Ντέλομπο ήταν τότε όπως και τώρα. Η έκκλησία και το σπίτι του παπά, το χωριό και οι μεγάλες άγροικίες βρισκόταν κατά τον βοριά, ένώ κατά τον νοτιά ήταν μονάχα δάση και βουνά. Σάν είδε λοιπόν ο παπάς πως είχε γύρω του άκόμα δάσος, κατάλαβε ότι βρισκόταν στο νότιο μέρος της ένορίας του και ότι για να φθάση σπίτι του, έπρεπε να τραθήξει κατά τον βοριά. Κι' όμως τού φαινόταν πως έκανε έντελώς το αντίθετο. Στάν ούραγός δέν έλαμπαν τ' άστέρια ούτε το φεγγάρι, για να οδηγηθή; μα ο παπάς είχε το ένστικτο τού προσανατολισμού και καταλάβαινε ότι διευθυνόταν κατά το νοτιά.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΔΥΟ ΑΝΤΙΘΕΤΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Στα διάφορα ταξίδια που κάνω, συλλέγω τόσες πολλές εντυπώσεις, που κουράζομαι καμιά φορά κι' αισθάνομαι την ανάγκη ν' αναπαυθώ και να τις τακτοποιήσω.

Καταφεύγω τότε στην ερημιά. Πάνω ή κανένα βράχο κι' άργαντεύω κάτω την καταπράσινη κοιλάδα, ή καμιά προεξοχή στην άκρογαλιά κι' αφίνω το βλέμμα μου να πλαγιάει στην πλατειά επιφάνεια της θάλασσας.

Απλώνω λοιπόν εμπρός μου το παρελθόν, και καταστρώνω τις αναμνήσεις μου. Και τότε πετάγονται στην επιφάνεια μακρινές αναμνήσεις της παιδικής μου ηλικίας, που πολλές απ' αυτές, έπειδη είναι ευχάριστες και άθωες, μου φαίνονται σαν χθεσινές, πότε άλλες, πρόσφατες, συνοδευμένες με δυσάρεστα αισθήματα, που τις διώχνω από τη μνήμη μου σαν τις ενοχλητικές μυγες το καλοκαίρι.

Έτσι και σήμερα — είναι απόγευμα του Πάσχα— άκουμπισμένος στην ψηλή κοτρώνα, κάνω κατάστρωση των αναμνήσεων. Και νά, δυο εικόνες, όχι πολύ περασμένες εποχής, διεκδικούν τα πρωταία με έπιμονη και αναγκάζομαι να τις σημειώσω, γιατί παρουσιάζουν μεταξύ τους μια πολύ φανερή αντίθεση.

Θυμάμαι λοιπόν, ήμουνα σε μια μεγάλη πόλη. Και αφού επισκέφθηκα τα μουσεία της, την πινακοθήκη της, τη βιβλιοθήκη της, τις όμορφες πλατείες της, θέλησα να ιδώ και τα χειρότερα μέρη της.

Μπήκα λοιπόν σ' ένα λαδύρινο από στενούς και βρώμικους δρόμους, που ζούσαν όλο φτωχολογία.

Εντύπωση μου έκανε ένας στενός δρομάκος, στενώτερος από τους άλλους.

Από το ένα μέρος και τάλλο ήσαν παλαιά παλιόσπιτα χαμηλά, με τοίχους πρασινομένους από την υγρασία. Από άνοιχτες αυλόπορτες έδλεπε κανείς αλλές βρώμικες και στο βάθος δωμάτια σκοτεινά. Σ' όλα τα παράθυρα του δρόμου ήσαν απλωμένα άσπρόρρουχα μισοπλυμένα. Από ένα παράθυρο άκούγόταν τραγουδι βραχνό, από άλλο βρισίες και βλαστήμιες. Ασφαλώς σ' εκείνο το μέρος θα καθόντανε οι φτωχότεροι και άθλιότεροι άνθρωποι της πόλεως. Ούτε μια άχτίδα ήλιου στο μολυσμένο δρόμο και στα σκυθρωπά σπιτάκια, ούτε ένα φύλλο πράσινο.

Στην άκρη του δρόμου έτρεχε άργά-άργά ένα ρεϊθρο με βρώμικα νερά και σαπουνάδες, και μικρά παιδάκια ώχρα και βρώμικα έσκάλιζαν το ρεϊθρο με βέργες. Κι' όταν ανακάλυπταν κανένα λεμονοκόμματο ή κανένα κόκκαλο, που άργά-άργά το κυλούσε το νερό, τάρπα-

ζαν σαν λάφυρο, κι' έπαιζαν με δαυτο, και το πέταγε το ένα στο άλλο τρέχοντας.

Στο δρόμο αυτό ήταν κι' ένα μικρό μπακάλικο, που είχε φωμι μπαγάτικο, σαρδέλες βρώμικες, ρέγκες σάπιες, τυρί σκουληκιασμένο και κρασί ξυνό. Ένα μπακαλόπουλο με λαδωμένη ποδιά και με πρόσωπο άπλυτο καθόταν μπροστά σ' ένα τραπέζι άμύητο και συλλογισμένο, και μόνο κάποτε-κάποτε με νωχέλια άρρωστημένου ανθρώπου κουνοβσε το χέρι του για να διώχνει τις μυγες.

Σ' όλο εκείνο το μέρος, στο δρόμο στα σπύτια, στους ανθρώπους, στο μαγαζί, έδλεπε κανείς τη φτώχεια, τη βρώμα, την άρρωστια, τη μελαγχολία. Απ' όλα πιδό πολύ λυπητήρια τα παιδάκια, που σκάλιζαν το ρεϊθρο.

***

Θυμάμαι πάλι, πήγαινα με τα πόδια κατάμονος από τα Α... στη Σ... κι' έχασα το δρόμο. Αντι να πάω χαμηλά, πήγα ψηλά κι' έπιασα το δρόμο που πάει κατά τη Β... Αμα έφτασα κάμποσο διάστημα, κατάλαβα το λάθος μου, γιατί είδα το έρημοκκλησι του Αη-Δημήτρη, που, όπως θυμάμουνα, έπρεπε να περάσω πιδό χαμηλά απ' αυτό.

Τράβηξα λοιπόν ίσια τον κατήφορο, μέσα στα σπαρμένα χωράφια, με κατεύθυνση προς το έκκλησιάκι. Αυτό είναι χτισμένο σ' ένα μικρό επίπεδο μέρος και γύρω έχει πολλές μυγαλιές, άθισμένες εκείνη την εποχή. Ποτισμένη άφθονα ή γή από τις τελευταίες βροχές και ζεσταμένη από τον άνοιξιάντικο ήλιο, ήταν στρωμένη με παχύ στρώμα καταπράσινης χλόης. Κατάλευκες άγρι-ομαργαρίτες ήσαν πυκνά σπαρμένες στη χλόη σαν τάκτερια στον ουρανό. Ο άνοιξιάντικος ήλιος, άνεκτός άκόμα, έχυνε γλυκειά θαλαπιρή παντού.

Η όμορφιά της φύσεως, ή γλυκειά ήσυχία, ή ζέστα του ήλιου, το παχύ στρώμα της χλόης έκαλούσαν για έάπλωμα, για άνάπαυση.

Κι' εγώ δεν αφίνω άνεμετάλλευτες τέτοιες περιστάσεις. Σαπλώθηκα φαρδύς πλατύς στη χλόη, αφίνοντας μια βαθειά άναπνοή άνακουφίσεως.

Οι άθισμένες άμυγαδιές έχυναν μια έλαφρά ευωδία, και σε μια απ' αυτές ένα σμήνος καρδερίνες έφαλλαν με τις λιγερές φωνίτσες τους την επάνοδο της άνοιξεως. Κάτω ή Κορινθιακός άπλωγε τη γαλάζια έκτασή του και πέρα ό μεγαλοπρεπής Παριασός με τις χιονισμένες κορφές του έπύργωνε τον όρίζοντα.

Τι όμορφιά, τι άγνότης, τι μεγαλειώδης ήσυχία στην έξοχή αυτή!

Και όμως που άμπαζα έξαπλωμένος στη χλόη, άκούω ρεϊθρο μακρυά παιδική φωνή που τραγουδούσε.

Καλότυχα είναι τα βουνά, ποτέ τους δεν γερ-
[νάνε]
Το καλοκαίρι πρώτιστα και το χειμώνα χιό-
[νισια]
Και καλύτερον την άνοιξη, τ' όμορφο καλο-
[καίρι]
να μπουμπουκιάσουν τα κλαριά, ν' άνοιξου-
[νε τα δέντρα].
Νά βγουν οι βλάχοι στα βουνά, να βγουν κι'
[οι βλαχοπούδες].
Νά βγουν και τα βλαχοπούλα λαλώντας τις
[φλογές]...

Από τη φωνή που δσο πήγαινε κι' άκούγόταν καλύτερα, καταλάβαινα ότι το παιδί, που τραγουδούσε, όλοένα προχωρούσε και πλησίαζε σε μένα. Και πράγματι σε λίγο ξεπερβάλα με τοσπανοπούλα, που έφερνε βόσκοντας μπροστά καμιά είκοσαριά προβατίνες κάτωσπρες, πλυμένες από τις άφθονες τελευταίες βροχές. Ξένοιαστες προχωρούσαν οι προβατίνες μπροστά, ξένοιαστο και τραγουδώντας τα βουνά άκολουθούσε και το κορίτσι από πίσω. Καρδιές άθωες κι' άκάκας κι' οι προβατίνες και το κορίτσι. Ταιριασμένα όλα, ή άθωότης με την ήσυχία και όμορφιά της φύσεως. Πρώτες μ' άντελήφθηκαν οι προβατίνες και έαφνισμένες σκορπίστηκαν έδω κι' εκεί. Τελευταίο με διέκρινε το κορίτσι. Έαφνιάστηκε κι' αυτό, φοβήθηκε και τββαλε στα πόδια.

Πού περιμένα σ' αυτόν τον τόπο ξανάνθρωπο ξένο, έξαπλωμένο στη χλόη! Αισθάνθηκα κάποια τύψη συνειδήσεως που έτρόμαξα, χωρίς να θέλω τις άθώες προβατίνες και το άθωο κορίτσι.

Κι' έσκέφθηκα: Τι εύτυχισμένο που είναι αυτό το κορίτσι που βρίσκεται στα όμορφα βουνά και τα τραγουδάει, και δεν βρίσκεται στην πόλη, να σκαλίξη το ρεϊθρο, για να βρη λεμονοκόμματα!

***

Άρχισε πλέον να βραδυάζη. Το κρύο κατεβαίνει απ' τα χιονισμένα βουνά. Καιρός για το σπίτι.

Αντίκρυ μου είναι ένα μαγνί. Γυρίζουν οι προβατίνες απ' τη βοοκή. Μόλις αντίκρυσαν το μαγνί, άρχισαν να μπαλάζουν δυνατά. Περιμένουν να βρουν, όπως άλλοτε, τ' άργάνια τους, να τους άλαφρώσουν τα φορτωμένα μαστάρια τους. Άλλοίμονό τους! Τα παιδά τους τάσφαζαν και τάψησαν σήμερα οι άνθρωποι!

Π. Α. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟΒΡΑΔΟ

Σώθηκε ή μέρα τώρα πιά στον ουρανό σά χάδι,
Μέσα σε τόσην όμορφιά το δελτι άργοπεθαίνει,
Πάνω απ' της σούλης τη σιγή, δαιμό πένθει το βράδι.
Έρως γλυκειές που ή Άνάμνηση προς τα ώραια πηγάζει!

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα υπό Ίουλίου Βέρν)

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Νά λοιπόν που δεν ήταν άπλός γαύτης, παρ' άξιωματικός, είπε ο Ούλκοξ.

— Βέβαια, για να ξέρη να κάνει χάρτες...

— Και μήπως είναι...

Ναι, ήταν ό γεωγραφικός χάρτης της χώρας εκείνης. Με την πρώτη ματιά, τα παιδά γνώρισαν το μέρος όπου είχαν ναυαγήσει, τη γραμμή των ύφάλων, τη λίμνη, τα τρία νησάκια που φαινόταν στο πέλαγο, και τα δάση που σέπαζαν το κέντρο της χώρας.

Πέρ' από την άντικρινή όχθη της λίμνης ήταν κι' άλλα δάση, που έφταναν ως την άλλη άκρη της στεριάς. Κι' ή στεριά ήταν τριγυρισμένη παντού από θάλασσα!

Ήταν λοιπόν νησί. Γι' αυτό κι' ο Φραγκίσκος Βοντοάν δεν μπόρεσε ποτέ να φύγη.

Στο γεωγραφικό χάρτη ήταν σημειωμένες όλες οι λεπτομέρειες. Αυτό έσήμαινε ότι ο ναυαγός είχε περιηγηθή όλο το νησί. Και χωρίς άλλο έργα δικά του ήταν κι' ή πλεχτή καλύβα στο δέντρο και το πέτρινο γεφυράκι στο ποτάμι.

Το μόνο αξιόλογο μέρος του νησιού ήταν ή άπόκρημνη άκμή, από το άκρωτήρι ή τη δεξιά όχθη του ποταμού. Το βορεινό μέρος ήταν σημειωμένο στο χάρτη ως άγονο, και πέρ' από το ποτάμι άπλωνόταν άπέραντος βάλτος. Στα βορειοανατολικά και στα νοτιοανατολικά ήταν άμμόλοφοι.

Από την «κλίμακα» που ήταν στο κάτω μέρος του χάρτη, έβγαινε ότι το μεγαλύτερο μέρος του νησιού, από τα βορεινά στα μεσημβρινά, ήταν πενήντα περίπου μίλλια, και το μεγαλύτερο πλάτος, από τανατολικά στα δυτικά, είκοσιπέντε. Ο γύρος όλος του νησιού ήταν ως εκατόν πενήντα.

Όστε ή χώρα αυτή δεν θάταν ή προσωρινή διαμονή των μικρών ναυαγών αλλά ή παντοτινή τους κατοικία. Κι' έπειδη ή σπηλιά βρέθηκε κατάλληλη, έπρεπε να μεταφέρουν εκεί όλα τους τα πράγματα πριν διαλύσουν το πλοίο οι τρικυμίες του χειμώνα.

Τώρα δεν είχαν παρά να γυρίσουν το γρηγορότερο, γιατί ο Γόρδων θάνησχυσε μην έπαθον τίποτα τα τέσσερα παιδά που έλειπαν τρεις όλάκερες ήμέρες.

Αποφάσισαν λοιπόν να ξεκινήσουν την ίδια μέρα κατά τις έντεκα. Ήταν περιττό νάνεθούν πάλι στην άπόκρημνη άκμή, αφού ο γεωγραφικός χάρτης έδειχνε ότι θάφταναν πιδό σύντομα στο πλοίο από τη δεξιά όχθη του ποταμού, να διάστημα έπτά το πολύ μίλλια, που

μπορούσαν να το κάμουν σε λίγες ώρες.

Πριν φύγουν, τα καλά παιδά, με την ίδια άξια του ναυαγού, έσκαψαν ένα λάκκο στη ρίζα του δέντρου με τάρχηά του ψηφία, έθαψαν τα κόκκαλά του κι' έστησαν άπάνω στον τάφο ένα ξύλινο σταυρό.

Έπειτα έφραξαν καλά την είσοδο της σπηλιάς, για να μη μπαίνουν ζώα, έφαγαν όσα τρόφιμα τους είχαν μείνει, και ξεκίνησαν.

Κατά τις 4, έφθασαν σ' ένα μέρος όπου ή όχθη του ποταμού κοβόταν άξαφνα από μια πλατειά χαράδρα που θάταν επικίνδυνο να την περάσουν. Άναγκάστηκαν λοιπόν να έξακολουθήσουν το δρόμο τους μέσ' απ' το πυκνό δάσος. Ο Μπριάν, με την πυξίδα στο χέρι, οδηγούσε προς τα βορειοδυτικά, γιατί έτσι

τους. Τόσο πυκνό ήταν το σκοτάδι κάτω απ' τους θόλους των δέντρων. Και πού να φτάσουν άκόμα στην άκροθαλά! Τελευτωμό δεν είχε το εύλογημένο εκείνο δάσος!...

Άξαφνα, σ' έν' άραίαμα των δέντρων, φάνηκε μια ζωηρή λάμψη που σκορπίστηκε στο διάστημα.

—Τ' είν' αυτό; φώναξε ο Σέρβης.

—Θά είναι διάπτων! Έκαμε ο Ούλκοξ.

—Όχι, είπε ο Μπριάν, είναι ρουκέτα και θά την έρρξαν από το καράδι μας.

—Ναι, ναι, ο Γόρδων μάς κάνει σινιάλο! φώναξε ο Δόνιφαν.

Και πυροβόλησε με το τουφέκι του.

Δεύτερη ρουκέτα φώτισε με την καμπύλη της το σκοτάδι της νύχτας. Τα παιδά πήραν για σημάδι έν' άστρο.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΗΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΔΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

† ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΙΑΤ, ΗΠΟΥΑΟΥΟΥΡΑΣ, 13 έτών, Πατρομαρούλα Βοιωτίας. 16 έτών, 221 Αιγών- νιστού Αιγών. Έπίσης Διαιτητισμού 2300 Αιγών. — ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΒΛΑΕΚΟΥΑΝΗΣ, 14 έτών, Ηρώων, Σουεά Δ Θράκης. Γ' Βραβείον Ύψουμένων τοσ 1926.

θάφταναν πιδό γρήγορα στο πλοίο. Έπαθε όμως κάτι ανέλπιστο: έπεσε σε κάτι χόρτα τόσο ψηλά και τόσο μπερδεμένα, που ήσαν άδύνατο να περάση κανείς.

Έπειτα και τα δέντρα σ' εκείνο το μέρος ήταν τόσο πυκνά, που σκοτέλινασε πριν δύση ο ήλιος. Λοξοδρόμησαν για ναποφύγουν τουλάχιστο τάνυπέροβλητα έμπόδια. Ός τις έπτά όμως το βράδυ, ύστερ' από κουραστική και περιπετειώδη πορεία, βεβαιώθηκαν πως είχαν χαθεί μέσα στο δάσος! Έπρεπε να διανυκτερεύσουν εκεί, για να οδηγηθούν το πρωί από το φώς της ήμέρας. Άλλά πως αφού είχαν φάει ό,τι είχαν κι' είχαν άρχισει να πεινοδν: Θάταν άνυπόφορο να μείνουν νησιτικοί όλη τη νύχτα κι' ένα μέρος της άκόλουθης ήμέρας!

Έτσι αποφάσισαν να έξακολουθήσουν την πορεία τους με κάθε θυσία. Άλλά κατά τις όκτώ δεν έδλεπαν πια τη μύτη

Κι' έχοντας οδηγό αυτό τάστρο, προχώρησαν με θάρρος, και σε τρία τέταρτα της ώρας έφτασαν στο πλοίο.

Πραγματικώς ο Γόρδων είχε σκεφθει φρόνιμα να ρίξη μερικές ρουκέτες για να οδηγηθούν οι φίλοι του, που ίσως θάχαν χάσει το δρόμο μέσα στο δάσος. Χωρίς αυτό ο Μπριάν, ο Δόνιφαν, ο Ούλκοξ κι' ο Σέρβης δεν θά λάβαιναν την ευχαρίστηση νάναπαύσουν, εκείνη τη νύχτα, τα κουρασμένα τους μέλη στα κρεβάτια του Σλόρι.

Είναι περιττό να περιγράψουμε με πόση χαρά κι' άγαλλίαση ήγιναν δεκτοί οι έκδρομεις από τους συντρόφους που τους περιμέναν τόσες ήμέρες.

Γιατί ή άνησυχία τους ήταν μεγάλη. «Μην έχάθησαν; έλεγαν. Μην τους σκότωσαν άγριοι ίθαγενείς; Μην τους έφαγαν θηρία;...»

(Άκολουθεί) Μεταφρ Π. Ι. Φ. και Γ. Ξ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ Η ΕΙΡΗΝΗ

Εν' ανοιξιάτικο κραιπέ σ' κάποιο μονοπάτι έσυναντήθη ο Πόλεμος μαζί με την Ειρήνη. Εκείνος άντρας άψηλός μ' άστραφτερό το μάτι δλόξανθη και ντροπαλή γλυκειά παρθένα έκείνη.

Εστάθη ο ένας αντίκρου και άλλον. Κι' η Ειρήνη λέγει: «καλώς τόν Πόλεμο το γιό του θεού Άρη, καλώς τόν έξολοθρευτή ποδ' ολο κι' αίμα χύνει, ποδ' πέγει από τη μάνα του το κάθε κλληράρι!...»

Τάκουσ' αυτά ο Πόλεμος και άκάντη: «Α, Ειρήνη, μήπως έγω δέν είμ' εκείδος που χόρες λυστερώνω; του σκληρομένου τόνειρο; κι' αν ο καθένας δίνει το αίμα του, για Λευτεριά αυτό το κάνει μόνο!

Γνωρίζω ότι φέρνεις σύ παντού την ήσυχία, αλλά, Ειρήνη, ξερε το κανόνι αν δέν βροντήση, αν δέν άστράφη το σπαθί, δίχως μάτοχυσία, ο κάθε δούλος Λευτεριά ποτέ δέν θά γνωρίση!

Νά, τήν Έλλάδα κοίταξε και σκέπτομ' λίγο, Ειρήνη, που πέντ' αιώνας έμεινε στους Τούρκους σκληρομένη. Στο τέλος κάποιος έλευτερή γά γίνη και με δλόγυμο σπαθί σημάδη άντρείωμένη!

Προσοπάκι Β' Βραβείο Μ. Ποητικού Διαγωνισμού.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

Τίποτα δέν άγάπησα στη ζωή μου πώτερο άπ' την γλυκειά μου πατρίδα! Οποιος δέν έμεινε μακριά της, δέν ξέρει πόσο μεγάλος είναι ο πόνος του χωρισμού. Δέν θά ξεχάσω ποτέ κείνο το χρόνο που έμεινα μακριά, — όχι μόνο άπ' την πατρίδα μου, — μα κι' άπ' τη γλυκειά μας Έλλάδα. Στην άρχή, όταν μου είπαν πώς θά έφευγα μαζί με την γιαγιά μου, ή χαρά μου έπήρε άπάνταση. Ω, τα ταξείδια πόσο τ' άγαπούσα. Ταξείδια σ' όικανούς και μακρινές άγνωστες χόρες, ήταν το μοναδικό μου όνειρο.

Νόμιζα πως θάβλεπα φαντασμαγορικούς παράξενους τόπους, με μαγικά καλάτια, χαρμάνια από μικράλγνια και ρουμπίνια και πώς μέσα σ' αυτά θά κατοικούσε κάποια παράξενη βασίλοπούλα, ή ή πεντάμορφη νεράιδα των παραμυθιών. Με πόση μεγάλη άνυπομονησία περιμένα τίς ώρες και τα λεπτά άκόμη! Όταν τέλος, βστειρα από μιάς έβδομάδος

ευχάριστο ταξίδι άποβιβάσθηκα στην καινούργια μου πατρίδα έμουν ένθουσιασμένη! μισρό δέμος νά πώ, πώς ο ένθουσιασμός αυτός δέν κράτησε περισσότερο, παρά έσώστου, νά γνωρίσω την πόλη. Εκείνη άρχισα να πλέγω και νά νοσταλγώ την πατρίδα μου. Αν και προσπαθούσα νά κρύψω την στεναχώρια μου, μου στάθηκε άδύνατο. Η γιαγιά το ένοιωσε, μου είπε πώς έπρεπε νά κάνω ύπομονή! προσπαθήσα. Όταν όμως έφθασε ή άνοιξη, άπειρη θλίψη βάραινε την ψυχή μου. Εκεί, μου φαινόταν, δέν ύπήρχαν όμορφές σάν τις δικές μας, τα λουλούδια ήταν χλωμά, μόλις γεννιόνταν πέθαιναν, μόλις ξεπάγωναυ καίνονταν άπ' την άποτομη φλόγα του ήλιου, ο σόφρανος δέν είχε γι' αυτά χαμόγελα, τίστέρια έλαμπαν δίχως έμφραση και το φεγγάρι δέν φώτιζε ζωγραφιστά άστρογάλατα! ένφ στην Έλλάδα μας έχει τόσες όμορφές!

Ετσι πριν περάσουν τα τρία χρόνια που έλεγα νά μείνω, αλλά ούτε και ο ένας, έφρασε πίσω για τη γλυκειά μου πατρίδα... Όταν άρχισαν νά φαινονται τα βουνά της Έλλάδας μας και τα γραφικά της νησάκια με τις νανατελωτές άκρογιαλιές τους, τότε ένοιωσα πως πραγματικός είχε έλθει ή άνιξη. Το άερόκι που με χάιδευε στο πρόσταπό μου ήταν τόσο γνώριμο! μου έφρανε άπ' την πατρίδα τις εύωδιές των ρόδων και το μεθυστικό της πασχαλιάς άρωμα. Ο σφραγός μου χαμογέλουσε γαλανός, όπως πάντα ή θάλασσα, γαλάζια σάν μετάξινο τούλινο πέπλο, μόλις άνασάινε έλαφρά-έλαφρά κι' έκανε μερικές ζωοματιές στο χείδεμα τού μάτη, στράφτοντας έδω κι' έκει με νάσι σάν τη φιλοφύσαν οι άκείνες του ήλιου. Και όταν αντίκρουσα τα σπατάκια της πατρίδας από μακριά, τότε πετούσα, κηόθουσα άπ' τη χαρά μου, σάν το μικρό παιδίκι που ξανάβρισκε τη χαμένη του μανούλα, και κτυπούσα τα χέρια μου από άνυπομονησία: «Όλα τα γνωρίσα όπως άφησα, και έννοηθα πώς μ' άναγνώριζαν.

Μόλις πάτησα το πόδι μου στη στεριά, έσκυφα και φίλησα το λατρεμένο της χωματάκι, έτσι σάν για ύπασχηση, για όρκο, πώς ποτέ πιά δέν θά έφευγα μακριά της θεληματικά.

Κάμμεν Σόλβα

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΜΟΥ

— Σε λίγες μέρες έχουμε Πάσχα. Πρέπει, παιδι μου, νά γράψης μιά κάρτα στον κύριο Σωκράτη για νά τον εύχηθής.

— Μάλιστα, μπαμπάκι, θά το κάνω.

Μά σφιγμένη καρδιά κάθησα στο γραφειάκι μου και άρχισα

νά σκέπτομαι τί έπρεπε νά γράψω. Ημουν άκόμη επτά χρονών, στη δευτέρα του Δημοτικού, και πρώτη μου φορά έγραφα σέ με γάλο.

Επιτέλους έγραφα: «Χρόνια πολλά και ευχητήσμένα για το Άγιο Πάσχα». Και στο φάκελλο: Δεσποινίδου Σωκράτην Χίος

Τίποτ' άλλο. Το βράδυ μου ζήτησε ο μπαμπάς την κάρτα, για νά δη αν έκανα «σε ογγυλλά» τα γράμματά μου. Φοβισμένη που θά θύμωνε για τα όρνιθοσκαλίματα, — τί θέλετε, επτά χρονών, και με μελάνι, ήταν κάτι τί για μένα. — τόν κοίταξα κατάματα με κάρδιουκάκι... «Άφωνα τόν βλέπω νά έσπαή σέ γέλια...»

— Γιατί έβαλες δεσποινίδου; — Μά άφου δέν είναι πανόδημιμος, «κίριος» έπρεπε νά βάλω: Δέν έστειλα την κάρτα. Και την έχω άκόμη, νά μου θυμίζη τα παιδικά μου.

Κυρά-Κυραλίνα

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

Στην Πετρούπολη, στους χρόνους του Αλεξάνδρου Α', οι μεγάλοι άρχοντες παράβγαυαν στην πολυτέλεια με τόν Τσάρο. Μεταξύ αυτών, ο πλέον έπαιδικτικός και σπάταλος ήταν ο πρίγκιπας Ναρισκίνι. Κάθε φορά που έχανε τα λεπτά του, — και αυτό του συνέβαινε πολύ συχνά, — ο Τσάρος τον βοηθούσε με διάφορους περιεργούς τρόπους. Έτσι μιά φορά που ο Ναρισκίνι είχε χάσει στο παιχνίδι έλάκρυρα περιουσία, ο Τσάρος Αλέξανδρος του έστειλε ένα βιβλίο που κάθε του φύλλο ήταν ένα χιλιάτικο ρούβλι. Και το βιβλίο είχε 300 φύλλα!

Υστερα από λίγον καιρό, ο Ναρισκίνι κι' ο Τσάρος συναντήθηκαν.

— Τι νέα; τόν ρώτησε ο Τσάρος.

— Μεγαλειότα ε, του άποκρίθηκε ο πρίγκιπας: μου στείλατε ένα βιβλίο πολύ ένδιαφέρον. Τώρα περιμένα και τόν δευτερο τόμο.

Το ίδιο βράδυ ο Ναρισκίνι έλαβε ένα βιβλίο από χιλιάρικα, ίδιο κι' άπαράλλακτο με το προηγούμενο, με τη διαφορά που ο Τσάρος, στο κάλυμμα, είχε γράψει: «Τόμος Β' και τελευταίος»

(Έκ του Γαλλικού) Ροζίτα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Κολυμπάς, Κώστα;
— Βέβαια.
— Κάθε πότε;
— Κάθε που με βαστούνε, Αλεξανδρινό Διαπλασάπουλο

Νίκος: — Πώς πήγες, Κώστα, στο τρέξιμο;
Κώστας: — Ήρθα τρίτος.
Νίκος: — Μπαράβι! Και πόσο τρέξατε;
Κώστας: — Τρεις! Τζογές

239ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Β' ΕΞΑΜΗΝΙΑ ΤΟΥ 1928

Οι νέοι συνδρομηταί, που δέν ξέρουν άκόμη τους κανονισμούς μας και μου έστειλαν κάθε τόσο Άσκήσεις για δημοσίευση κι' έγω τους άπαντούσα νά περιμένουν την προκήρυξη του σχετικού Διαγωνισμού, δε τη διαβίβασον σήμερα με προσοχή και δε συμμορφωθούν. Τώρα είναι καιρός νά μου στείλουν Άσκήσεις. Αλλά ίδου με ποιους όρους: Παλιού ή νέου, όσοι θέλουν νά λάβουν μέρος σ' αυτό τόν Διαγωνισμό, πρέπει νά συνθέσουν, — νά κίρουν μόνοι τους, όχι ν' άντιγράψουν, — δεκαπέντε ως είκοσι Πνευματικές Άσκήσεις, διαφόρων ειδών, είτε σάν αυτές που δημοσιεύω συνήθως, είτε άλλες δικής των έφευρέσεως (νά είδη.) Τη συλλογή αυτή των Άσκήσεων τόν θά τη γράψουν καθαρά, ταχτικά, σ' ένα μεγάλο τετράδιο (όσο είναι το φυλλάδιό του περιούκι) μ' έξώφυλλο, ραμμένο, περιποιημένο. Στο έξώφυλλο θά έπαγράψουν: Συλλογή Πνευματικών Άσκήσεων διά τόν 239ον Διαγωνισμόν

Συλλογή Πνευματικών Άσκήσεων διά τόν 239ον Διαγωνισμόν του τάδε (όνομα, ψευδώνυμο — αν έχουν) — ήλικία, διαμονή, χρονολογία.) Κι' από κάτω άμείως θά γράψουν τη Δήλωσή που θά πώ παρακάτω.

Από μέσα, κάθε σελίδα του τετραδίου θά είναι κατά μήκος χωρισμένη σέ δύο. Στο ένα μέρος θά είναι γραμμένες οι Άσκήσεις, και στο άλλο, άντικρου στην κάθε μία, ή λύσεις της. Οι Άσκήσεις πρέπει νά γραφούν κατ' είδη, με τη σειρά που δημοσιεύονται συνήθως στο φυλλάδιό μου: Λεξιγόνισμοι, Συλλαβόνισμοι, Στοιχειώσιμοι, Μεταγραμμισμοί, Ανιγμάτα, (γενικός πρώτα οι έμμετρος), έπειτα τα Σχήματα (Τρίγωνα, Πυραμίδες κτλ.) έπειτα τάλλα είδη (Κρυπτογραφικά, Μαγικά Γράμματα) και τέλος Άκροστιχίδες, Φωνηεντόματα, Έλλησομόφωνα, Γρίφοι.

Από τις 15 - 20 Άσκήσεις κάθε Συλλογής, οι 5 το πολύ μπορεί νά είναι Γαλλικές διαφόρων ειδών (διά τους Γαλλομαθές) Αιτές μπορεί βέβαια νά είναι και πρωτότυπες (άκόμη καλύτερα), αλλά μπορεί νά είναι κι' άντιγραμμένες από νεώτερα γαλλικά περιοδικά (όχι από Γαλλικά Άναγνωσματάκια και Μεθόδοις, γιατί αυτές είναι γνωστότατες.) Αλλά σ' αυτή την περίπτωση ο συνθέτης πρέπει νά σημειώνει κάτω από κάθε Γαλλική Άσκησή, από ποιά γαλλικό περιοδικό την πήρε.

Στο έξώφυλλο του τετραδίου, κοντά σ' όνομά του, ο διαγωνιζόμενος πρέπει νά δηλώνη την ήλικία του. Αυτό είναι άπαραίτητο, γιατί οι διαγωνιζόμενοι χωρίζονται σέ Τρεις Τάξεις άναλόγως της ήλικίας των και σέ

κάθε Τάξη άπονόμενοι βραβεία χωριστά. (Ίδε τ' Αποτελέσματα του 230ου Διαγωνισμού Άσκήσεων στο προηγούμενο φυλλάδιον.) Οταν, για οίδηποτε λόγο, δέν σηματοώνεται ήλικία στο τετράδιο, ο διαγωνιζόμενος κατατάσσεται στην Άνωτέρα Τάξη όποια ήλικία κι' αν έχει.

Στο έξώφυλλο επίσης του τετραδίου, εύθως κάτω από το όνομά του, το ψευδώνυμο, την ήλικία κτλ. πρέπει νά δηλώνη ο διαγωνιζόμενος αν είναι πρώτη φορά ή δεύτερη νά λαβαίνει μέρος σ' ά διαγωνισμό Άσκήσεων, ή αν έλαβε και άλλους, και τί βραβεία ή Έπαινια πήρε την τελευταία φορά. Έπίσης κι' αν έτέθη «εκτός Διαγωνισμού». Π. χ.

Ο Δείνα, για πρώτη φορά λαβαίνω μέρος σ' ά διαγωνισμό προς σύνθεσιν Άσκήσεων.

Ο Τάδε, έχω λάβει μέρος και στον 230ο Διαγωνισμό προς σύνθεσιν Άσκήσεων κι' έχω πάρει Β' Βραβείο στή Μεσαία Τάξη.

Η Δείνα, έχω λάβει μέρος και στον 230ο Διαγωνισμό προς σύνθεσιν Άσκήσεων κι' έχω πάρει Β' Βραβείο στή Μεσαία Τάξη.

(Σημ. «Έκτος Διαγωνισμού», σ' όλους τους Διαγωνισμούς, τίθενται όσοι έχουν ήδη πάρει το Βραβείο για το όποιο κρινονται και πάλιν άξιου.)

Στο τέλος κάθε Συλλογής, πρέπει νά υπάρχει μιά άλλη Δήλωσις, που νά λέγει: «Αίδο τ' όλογο της τιμής μου ότι όλες οι Άσκήσεις που περιέχονται σ' αυτό το τετράδιο είναι έγραφα πρωτότυπα, δικά μου, κι' όχι αντιγραμμένα άπ' άλλου, έντός τών Γαλλικών και τών Δημιούδων Διηγημάτων.» Κι' εύθως άμείως ή ύπογραφή.

(Σημ. Έξαιρούνται τα Δημιούδη Αινίγματα, γιατί φυσικά αυτά δέν τά κάνει κανένας μόνος του, αλλά τά κάνει από άλλους ή τά βλέπει σέ κανένα βιβλίο. Έπίσης τ' Άρχαία και τα Μεσαιωνικά.)

Αφού μπορεί νά λάβουν μέρος σ' αυτόν τόν Διαγωνισμό όλοι όσοι έχουν ψευδώνυμο έγκειμένο για το 1928. Οι χωρίς ψευδώνυμο συνδρομηταί ή άδέλφια συνδρομητών με πληρωμή 2 δραχμών (σέ γραμματόσημο, μέσα στη Συλλογή), κι' οι άγοράσται με πληρωμή 5 δραχμών (σέ χαρτονόμισμα.)

(Σημ. Η Συλλογή μπορεί νά σταλή ταχυδρομικώς με ταίβια, ή σέ φάκελλο άνοιχτό, ός χειρόγραφο ή τυπογραφική ήλν, δ' όταν πληρωσις παρευρήθη, αλλά, λέει, κμμιά δέν τού έκμμε τούση έντύπωση σση αυτή ή διαπλευακή: Και το άποδίδει στο χρακίτηρα τών παιδιών εκείνων που μορφώθηκαν από τη Διάπλαση. «Έξαιρούσθαι λοιπόν, — μου γράφει. — το έξόχω; άνθρωπιστικό σου έργο, ένισχυσε με κάθε τρόπο τούς Συλλόγους, κάμναι νά ιδρωθούν κι' άλλο σάν τή «Φιλική Έταιρεία» σ' όλες τις πόλεις της Έλλάδος όπου υπάρχουν Διαπλασάπουλα, και

κάθε Τάξη άπονόμενοι βραβεία χωριστά. (Ίδε τ' Αποτελέσματα του 230ου Διαγωνισμού Άσκήσεων στο προηγούμενο φυλλάδιον.) Οταν, για οίδηποτε λόγο, δέν σηματοώνεται ήλικία στο τετράδιο, ο διαγωνιζόμενος κατατάσσεται στην Άνωτέρα Τάξη όποια ήλικία κι' αν έχει.

Στο έξώφυλλο επίσης του τετραδίου, εύθως κάτω από το όνομά του, το ψευδώνυμο, την ήλικία κτλ. πρέπει νά δηλώνη ο διαγωνιζόμενος αν είναι πρώτη φορά ή δεύτερη νά λαβαίνει μέρος σ' ά διαγωνισμό Άσκήσεων, ή αν έλαβε και άλλους, και τί βραβεία ή Έπαινια πήρε την τελευταία φορά. Έπίσης κι' αν έτέθη «εκτός Διαγωνισμού». Π. χ.

Ο Δείνα, για πρώτη φορά λαβαίνω μέρος σ' ά διαγωνισμό προς σύνθεσιν Άσκήσεων.

Ο Τάδε, έχω λάβει μέρος και στον 230ο Διαγωνισμό προς σύνθεσιν Άσκήσεων κι' έχω πάρει Β' Βραβείο στή Μεσαία Τάξη.

Η Δείνα, έχω λάβει μέρος και στον 230ο Διαγωνισμό προς σύνθεσιν Άσκήσεων κι' έχω πάρει Β' Βραβείο στή Μεσαία Τάξη.

(Σημ. «Έκτος Διαγωνισμού», σ' όλους τους Διαγωνισμούς, τίθενται όσοι έχουν ήδη πάρει το Βραβείο για το όποιο κρινονται και πάλιν άξιου.)

Στο τέλος κάθε Συλλογής, πρέπει νά υπάρχει μιά άλλη Δήλωσις, που νά λέγει: «Αίδο τ' όλογο της τιμής μου ότι όλες οι Άσκήσεις που περιέχονται σ' αυτό το τετράδιο είναι έγραφα πρωτότυπα, δικά μου, κι' όχι αντιγραμμένα άπ' άλλου, έντός τών Γαλλικών και τών Δημιούδων Διηγημάτων.» Κι' εύθως άμείως ή ύπογραφή.

(Σημ. Έξαιρούνται τα Δημιούδη Αινίγματα, γιατί φυσικά αυτά δέν τά κάνει κανένας μόνος του, αλλά τά κάνει από άλλους ή τά βλέπει σέ κανένα βιβλίο. Έπίσης τ' Άρχαία και τα Μεσαιωνικά.)

Αφού μπορεί νά λάβουν μέρος σ' αυτόν τόν Διαγωνισμό όλοι όσοι έχουν ψευδώνυμο έγκειμένο για το 1928. Οι χωρίς ψευδώνυμο συνδρομηταί ή άδέλφια συνδρομητών με πληρωμή 2 δραχμών (σέ γραμματόσημο, μέσα στη Συλλογή), κι' οι άγοράσται με πληρωμή 5 δραχμών (σέ χαρτονόμισμα.)

(Σημ. Η Συλλογή μπορεί νά σταλή ταχυδρομικώς με ταίβια, ή σέ φάκελλο άνοιχτό, ός χειρόγραφο ή τυπογραφική ήλν, δ' όταν πληρωσις παρευρήθη, αλλά, λέει, κμμιά δέν τού έκμμε τούση έντύπωση σση αυτή ή διαπλευακή: Και το άποδίδει στο χρακίτηρα τών παιδιών εκείνων που μορφώθηκαν από τη Διάπλαση. «Έξαιρούσθαι λοιπόν, — μου γράφει. — το έξόχω; άνθρωπιστικό σου έργο, ένισχυσε με κάθε τρόπο τούς Συλλόγους, κάμναι νά ιδρωθούν κι' άλλο σάν τή «Φιλική Έταιρεία» σ' όλες τις πόλεις της Έλλάδος όπου υπάρχουν Διαπλασάπουλα, και

βιβλία άξιας δραχμών 5, και ο τοφ Γ' Βραβείου βιβλία δραχμών 3. (Ένοείται ότι μισρόν νά στείλουν και τ' όφελουπο, αν θέλουν βιβλίο άκριβότερο, επίσης νάγοράσουν χωρίτ' άύσαν νη τετράδιο, ο διαγωνιζόμενος κατατάσσεται στην Άνωτέρα Τάξη όποια ήλικία κι' αν έχει.

Στο έξώφυλλο επίσης του τετραδίου, εύθως κάτω από το όνομά του, το ψευδώνυμο, την ήλικία κτλ. πρέπει νά δηλώνη ο διαγωνιζόμενος αν είναι πρώτη φορά ή δεύτερη νά λαβαίνει μέρος σ' ά διαγωνισμό Άσκήσεων, ή αν έλαβε και άλλους, και τί βραβεία ή Έπαινια πήρε την τελευταία φορά. Έπίσης κι' αν έτέθη «εκτός Διαγωνισμού». Π. χ.

Ο Δείνα, για πρώτη φορά λαβαίνω μέρος σ' ά διαγωνισμό προς σύνθεσιν Άσκήσεων.

Ο Τάδε, έχω λάβει μέρος και στον 230ο Διαγωνισμό προς σύνθεσιν Άσκήσεων κι' έχω πάρει Β' Βραβείο στή Μεσαία Τάξη.

Η Δείνα, έχω λάβει μέρος και στον 230ο Διαγωνισμό προς σύνθεσιν Άσκήσεων κι' έχω πάρει Β' Βραβείο στή Μεσαία Τάξη.

(Σημ. «Έκτος Διαγωνισμού», σ' όλους τους Διαγωνισμούς, τίθενται όσοι έχουν ήδη πάρει το Βραβείο για το όποιο κρινονται και πάλιν άξιου.)

Στο τέλος κάθε Συλλογής, πρέπει νά υπάρχει μιά άλλη Δήλωσις, που νά λέγει: «Αίδο τ' όλογο της τιμής μου ότι όλες οι Άσκήσεις που περιέχονται σ' αυτό το τετράδιο είναι έγραφα πρωτότυπα, δικά μου, κι' όχι αντιγραμμένα άπ' άλλου, έντός τών Γαλλικών και τών Δημιούδων Διηγημάτων.» Κι' εύθως άμείως ή ύπογραφή.

(Σημ. Έξαιρούνται τα Δημιούδη Αινίγματα, γιατί φυσικά αυτά δέν τά κάνει κανένας μόνος του, αλλά τά κάνει από άλλους ή τά βλέπει σέ κανένα βιβλίο. Έπίσης τ' Άρχαία και τα Μεσαιωνικά.)

Αφού μπορεί νά λάβουν μέρος σ' αυτόν τόν Διαγωνισμό όλοι όσοι έχουν ψευδώνυμο έγκειμένο για το 1928. Οι χωρίς ψευδώνυμο συνδρομηταί ή άδέλφια συνδρομητών με πληρωμή 2 δραχμών (σέ γραμματόσημο, μέσα στη Συλλογή), κι' οι άγοράσται με πληρωμή 5 δραχμών (σέ χαρτονόμισμα.)

(Σημ. Η Συλλογή μπορεί νά σταλή ταχυδρομικώς με ταίβια, ή σέ φάκελλο άνοιχτό, ός χειρόγραφο ή τυπογραφική ήλν, δ' όταν πληρωσις παρευρήθη, αλλά, λέει, κμμιά δέν τού έκμμε τούση έντύπωση σση αυτή ή διαπλευακή: Και το άποδίδει στο χρακίτηρα τών παιδιών εκείνων που μορφώθηκαν από τη Διάπλαση. «Έξαιρούσθαι λοιπόν, — μου γράφει. — το έξόχω; άνθρωπιστικό σου έργο, ένισχυσε με κάθε τρόπο τούς Συλλόγους, κάμναι νά ιδρωθούν κι' άλλο σάν τή «Φιλική Έταιρεία» σ' όλες τις πόλεις της Έλλάδος όπου υπάρχουν Διαπλασάπουλα, και

βιβλία άξιας δραχμών 5, και ο τοφ Γ' Βραβείου βιβλία δραχμών 3. (Ένοείται ότι μισρόν νά στείλουν και τ' όφελουπο, αν θέλουν βιβλίο άκριβότερο, επίσης νάγοράσουν χωρίτ' άύσαν νη τετράδιο, ο διαγωνιζόμενος κατατάσσεται στην Άνωτέρα Τάξη όποια ήλικία κι' αν έχει.

Στο έξώφυλλο επίσης του τετραδίου, εύθως κάτω από το όνομά του, το ψευδώνυμο, την ήλικία κτλ. πρέπει νά δηλώνη ο διαγωνιζόμενος αν είναι πρώτη φορά ή δεύτερη νά λαβαίνει μέρος σ' ά διαγωνισμό Άσκήσεων, ή αν έλαβε και άλλους, και τί βραβεία ή Έπαινια πήρε την τελευταία φορά. Έπίσης κι' αν έτέθη «εκτός Διαγωνισμού». Π. χ.

Ο Δείνα, για πρώτη φορά λαβαίνω μέρος σ' ά διαγωνισμό προς σύνθεσιν Άσκήσεων.

Ο Τάδε, έχω λάβει μέρος και στον 230ο Διαγωνισμό προς σύνθεσιν Άσκήσεων κι' έχω πάρει Β' Βραβείο στή Μεσαία Τάξη.

Η Δείνα, έχω λάβει μέρος και στον 230ο Διαγωνισμό προς σύνθεσιν Άσκήσεων κι' έχω πάρει Β' Βραβείο στή Μεσαία Τάξη.

(Σημ. «Έκτος Διαγωνισμού», σ' όλους τους Διαγωνισμούς, τίθενται όσοι έχουν ήδη πάρει το Βραβείο για το όποιο κρινονται και πάλιν άξιου.)

Στο τέλος κάθε Συλλογής, πρέπει νά υπάρχει μιά άλλη Δήλωσις, που νά λέγει: «Αίδο τ' όλογο της τιμής μου ότι όλες οι Άσκήσεις που περιέχονται σ' αυτό το τετράδιο είναι έγραφα πρωτότυπα, δικά μου, κι' όχι αντιγραμμένα άπ' άλλου, έντός τών Γαλλικών και τών Δημιούδων Διηγημάτων.» Κι' εύθως άμείως ή ύπογραφή.

(Σημ. Έξαιρούνται τα Δημιούδη Αινίγματα, γιατί φυσικά αυτά δέν τά κάνει κανένας μόνος του, αλλά τά κάνει από άλλους ή τά βλέπει σέ κανένα βιβλίο. Έπίσης τ' Άρχαία και τα Μεσαιωνικά.)

Αφού μπορεί νά λάβουν μέρος σ' αυτόν τόν Διαγωνισμό όλοι όσοι έχουν ψευδώνυμο έγκειμένο για το 1928. Οι χωρίς ψευδώνυμο συνδρομηταί ή άδέλφια συνδρομητών με πληρωμή 2 δραχμών (σέ γραμματόσημο, μέσα στη Συλλογή), κι' οι άγοράσται με πληρωμή 5 δραχμών (σέ χαρτονόμισμα.)

(Σημ. Η Συλλογή μπορεί νά σταλή ταχυδρομικώς με ταίβια, ή σέ φάκελλο άνοιχτό, ός χειρόγραφο ή τυπογραφική ήλν, δ' όταν πληρωσις παρευρήθη, αλλά, λέει, κμμιά δέν τού έκμμε τούση έντύπωση σση αυτή ή διαπλευακή: Και το άποδίδει στο χρακίτηρα τών παιδιών εκείνων που μορφώθηκαν από τη Διάπλαση. «Έξαιρούσθαι λοιπόν, — μου γράφει. — το έξόχω; άνθρωπιστικό σου έργο, ένισχυσε με κάθε τρόπο τούς Συλλόγους, κάμναι νά ιδρωθούν κι' άλλο σάν τή «Φιλική Έταιρεία» σ' όλες τις πόλεις της Έλλάδος όπου υπάρχουν Διαπλασάπουλα, και

βιβλία άξιας δραχμών 5, και ο τοφ Γ' Βραβείου βιβλία δραχμών 3. (Ένοείται ότι μισρόν νά στείλουν και τ' όφελουπο, αν θέλουν βιβλίο άκριβότερο, επίσης νάγοράσουν χωρίτ' άύσαν νη τετράδιο, ο διαγωνιζόμενος κατατάσσεται στην Άνωτέρα Τάξη όποια ήλικία κι' αν έχει.

Στο έξώφυλλο επίσης του τετραδίου, εύθως κάτω από το όνομά του, το ψευδώνυμο, την ήλικία κτλ. πρέπει νά δηλώνη ο διαγωνιζόμενος αν είναι πρώτη φορά ή δεύτερη νά λαβαίνει μέρος σ' ά διαγωνισμό Άσκήσεων, ή αν έλαβε και άλλους, και τί βραβεία ή Έπαινια πήρε την τελευταία φορά. Έπίσης κι' αν έτέθη «εκτός Διαγωνισμού». Π. χ.

Ο Δείνα, για πρώτη φορά λαβαίνω μέρος σ' ά διαγωνισμό προς σύνθεσιν Άσκήσεων.

Ο Τάδε, έχω λάβει μέρος και στον 230ο Διαγωνισμό προς σύνθεσιν Άσκήσεων κι' έχω πάρει Β' Βραβείο στή Μεσαία Τάξη.

Η Δείνα, έχω λάβει μέρος και στον 230ο Διαγωνισμό προς σύνθεσιν Άσκήσεων κι' έχω πάρει Β' Βραβείο στή Μεσαία Τάξη.

(Σημ. «Έκτος Διαγωνισμού», σ' όλους τους Διαγωνισμούς, τίθενται όσοι έχουν ήδη πάρει το Βραβείο για το όποιο κρινονται και πάλιν άξιου.)

Στο τέλος κάθε Συλλογής, πρέπει νά υπάρχει μιά άλλη Δήλωσις, που νά λέγει: «Αίδο τ' όλογο της τιμής μου ότι όλες οι Άσκήσεις που περιέχονται σ' αυτό το τετράδιο είναι έγραφα πρωτότυπα, δικά μου, κι' όχι αντιγραμμένα άπ' άλλου, έντός τών Γαλλικών και τών Δημιούδων Διηγημάτων.» Κι' εύθως άμείως ή ύπογραφή.

(Σημ. Έξαιρούνται τα Δημιούδη Αινίγματα, γιατί φυσικά αυτά δέν τά κάνει κανένας μόνος του, αλλά τά κάνει από άλλους ή τά βλέπει σέ κανένα βιβλίο. Έπίσης τ' Άρχαία και τα Μεσαιωνικά.)

Αφού μπορεί νά λάβουν μέρος σ' αυτόν τόν Διαγωνισμό όλοι όσοι έχουν ψευδώνυμο έγκειμένο για το 1928. Οι χωρίς ψευδώνυμο συνδρομηταί ή άδέλφια συνδρομητών με πληρωμή 2 δραχμών (σέ γραμματόσημο, μέσα στη Συλλογή), κι' οι άγοράσται με πληρωμή 5 δραχμών (σέ χαρτονόμισμα.)

(Σημ. Η Συλλογή μπορεί νά σταλή ταχυδρομικώς με ταίβια, ή σέ φάκελλο άνοιχτό, ός χειρόγραφο ή τυπογραφική ήλν, δ' όταν πληρωσις παρευρήθη, αλλά, λέει, κμμιά δέν τού έκμμε τούση έντύπωση σση αυτή ή διαπλευακή: Και το άποδίδει στο χρακίτηρα τών παιδιών εκείνων που μορφώθηκαν από τη Διάπλαση. «Έξαιρούσθαι λοιπόν, — μου γράφει. — το έξόχω; άνθρωπιστικό σου έργο, ένισχυσε με κάθε τρόπο τούς Συλλόγους, κάμναι νά ιδρωθούν κι' άλλο σάν τή «Φιλική Έταιρεία» σ' όλες τις πόλεις της Έλλάδος όπου υπάρχουν Διαπλασάπουλα, και

βιβλία άξιας δραχμών 5, και ο τοφ Γ' Βραβείου βιβλία δραχμών 3. (Ένοείται ότι μισρόν νά στείλουν και τ' όφελουπο, αν θέλουν βιβλίο άκριβότερο, επίσης νάγοράσουν χωρίτ' άύσαν νη τετράδιο, ο διαγωνιζόμενος κατατάσσεται στην Άνωτέρα Τάξη όποια ήλικία κι' αν έχει.

Στο έξώφυλλο επίσης του τετραδίου, εύθως κάτω από το όνομά του, το ψευδώνυμο, την ήλικία κτλ. πρέπει νά δηλώνη ο διαγωνιζόμενος αν είναι πρώτη φορά ή δεύτερη νά λαβαίνει μέρος σ' ά διαγωνισμό Άσκήσεων, ή αν έλαβε και άλλους, και τί βραβεία ή Έπαινια πήρε την τελευταία φορά. Έπίσης κι' αν έτέθη «εκτός Διαγωνισμού». Π. χ.

Ο Δείνα, για πρώτη φορά λαβαίνω μέρος σ' ά διαγωνισμό προς σύνθεσιν Άσκήσεων.

Ο Τάδε, έχω λάβει μέρος και στον 230ο Διαγωνισμό προς σύνθεσιν Άσκήσεων κι' έχω πάρει Β' Βραβείο στή Μεσαία Τάξη.

Η Δείνα, έχω λάβει μέρος και στον 230ο Διαγωνισμό προς σύνθεσιν Άσκήσεων κι' έχω πάρει Β' Βραβείο στή Μεσαία Τάξη.

(Σημ. «Έκτος Διαγωνισμού», σ' όλους τους Διαγωνισμούς, τίθενται όσοι έχουν ήδη πάρει το Βραβείο για το όποιο κρινονται και πάλιν άξιου.)

Στο τέλος κάθε Συλλογής, πρέπει νά υπάρχει μιά άλλη Δήλωσις, που νά λέγει: «Αίδο τ' όλογο της τιμής μου ότι όλες οι Άσκήσεις που περιέχονται σ' αυτό το τετράδιο είναι έγραφα πρωτότυπα, δικά μου, κι' όχι αντιγραμμένα άπ' άλλου, έντός τών Γαλλικών και τών Δημιούδων Διηγημάτων.» Κι' εύθως άμείως ή ύπογραφή.

(Σημ. Έξαιρούνται τα Δημιούδη Αινίγματα, γιατί φυσικά αυτά δέν τά κάνει κανένας μόνος του, αλλά τά κάνει από άλλους ή τά βλέπει σέ κανένα βιβλίο. Έπίσης τ' Άρχαία και τα Μεσαιωνικά.)

Αφού μπορεί νά λάβουν μέρος σ' αυτόν τόν Διαγωνισμό όλοι όσοι έχουν ψευδώνυμο έγκειμένο για το 1928. Οι χωρίς ψευδώνυμο συνδρομηταί ή άδέλφια συνδρομητών με πληρωμή 2 δραχμών (σέ γραμματόσημο, μέσα στη Συλλογή), κι' οι άγοράσται με πληρωμή 5 δραχμών (σέ χαρτονόμισμα.)

(Σημ. Η Συλλογή μπορεί νά σταλή ταχυδρομικώς με ταίβια, ή σέ φάκελλο άνοιχτό, ός χειρόγραφο ή τυπογραφική ήλν, δ' όταν πληρωσις παρευρήθη, αλλά, λέει, κμμιά δέν τού έκμμε τούση έντύπωση σση αυτή ή διαπλευακή: Και το άποδίδει στο χρακίτηρα τών παιδιών εκείνων που μορφώθηκαν από τη Διάπλαση. «Έξαιρούσθαι λοιπόν, — μου γράφει. — το έξόχω; άνθρωπιστικό σου έργο, ένισχυσε με κάθε τρόπο τούς Συλλόγους, κάμναι νά ιδρωθούν κι' άλλο σάν τή «Φιλική Έταιρεία» σ' όλες τις πόλεις της Έλλάδος όπου υπάρχουν Διαπλασάπουλα, και

βιβλία άξιας δραχμών 5, και ο τοφ Γ' Βραβείου βιβλία δραχμών 3. (Ένοείται ότι μισρόν νά στείλουν και τ' όφελουπο, αν θέλουν βιβλίο άκριβότερο, επίσης νάγοράσουν χωρίτ' άύσαν νη τετράδιο, ο διαγωνιζόμενος κατατάσσεται στην Άνωτέρα Τάξη όποια ήλικία κι' αν έχει.

Στο έξώφυλλο επίσης του τετραδίου, εύθως κάτω από το όνομά του, το ψευδώνυμο, την ήλικία κτλ. πρέπει νά δηλώνη ο διαγωνιζόμενος αν είναι πρώτη φορά ή δεύτερη νά λαβαίνει μέρος σ' ά διαγωνισμό Άσκήσεων, ή αν έλαβε και άλλους, και τί βραβεία ή Έπαινια πήρε την τελευταία φορά. Έπίσης κι' αν έτέθη «εκτός Διαγωνισμού». Π. χ.

Ο Δείνα, για πρώτη φορά λαβαίνω μέρος σ' ά διαγωνισμό προς σύνθεσιν Άσκήσεων.

Ο Τάδε, έχω λάβει μέρος και στον 230ο Διαγωνισμό προς σύνθεσιν Άσκήσεων κι' έχω πάρει Β' Βραβείο στή Μεσαία Τάξη.

Η Δείνα, έχω λάβει μέρος και στον 230ο Διαγωνισμό προς σύνθεσιν Άσκήσεων κι' έχω πάρει Β' Βραβείο στή Μεσαία Τάξη.

(Σημ. «Έκτος Διαγωνισμού», σ' όλους τους Διαγωνισμούς, τίθενται όσοι έχουν ήδη πάρει το Βραβείο για το όποιο κρινονται και πάλιν άξιου.)

Στο τέλος κάθε Συλλογής, πρέπει νά υπάρχει μιά άλλη Δήλωσις, που νά λέγει: «Αίδο τ' όλογο της τιμής μου ότι όλες οι Άσκήσεις που περιέχονται σ' αυτό το τετράδιο είναι έγραφα πρωτότυπα, δικά μου, κι' όχι αντιγραμμένα άπ' άλλου, έντός τών Γαλλικών και τών Δημιούδων Διηγημάτων.» Κι' εύθως άμείως ή ύπογραφή.

(Σημ. Έξαιρούνται τα Δημιούδη Αινίγματα, γιατί φυσικά αυτά δέν τά κάνει κανένας μόνος του, αλλά τά κάνει από άλλους ή τά βλέπει σέ κανένα βιβλίο. Έπίσης τ' Άρχαία και τα Μεσαιωνικά.)

Αφού μπορεί νά λάβουν μέρος σ' αυτόν τόν Διαγωνισμό όλοι όσοι έχουν ψευδώνυμο έγκειμένο για το 1928. Οι χωρίς ψευδώνυμο συνδρομηταί ή άδέλφια συνδρομητών με πληρωμή 2 δραχμών (σέ γραμματόσημο, μέσα στη Συλλογή), κι' οι άγοράσται με πληρωμή 5 δραχμών (σέ χαρτονόμισμα.)

(Σημ. Η Συλλογή μπορεί νά σταλή ταχυδρομικώς με ταίβια, ή σέ φάκελλο άνοιχτό, ός χειρόγραφο ή τυπογραφική ήλν, δ' όταν πληρωσις παρευρήθη, αλλά, λέει, κμμιά δέν τού έκμμε τούση έντύπωση σση αυτή ή διαπλευακή: Και το άποδίδει στο χρακίτηρα τών παιδιών εκείνων που μορφώθηκαν από τη Διάπλαση. «Έξαιρούσθαι λοιπόν, — μου γράφει. — το έξόχω; άνθρωπιστικό σου έργο, ένισχυσε με κάθε τρόπο τούς Συλλόγους, κάμναι νά ιδρωθούν κι' άλλο σάν τή «Φιλική Έταιρεία» σ' όλες τις πόλεις της Έλλάδος όπου υπάρχουν Διαπλασάπουλα, και

Τὸ πρῶτιστον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἐγκαίριος ἀνανώσις τῆς συνδρομῆς του.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Μασκονίτου** (σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια ἐλπίζω νὰ προκηρῶ, ὅπως πέρσῃ, καὶ Διαγωνισμῶ Ζωγραφικῆς' ἀλλὰ γιὰτὶ ἀργεῖ τόσῳ ἢ φωτογραφία σου; ἤθελα νὰ προσφάσῃ νὰ μῆχ' σ' αὐτῇ τῇ «Κυριακῇ») **Τζορέν** (ἔ, σὲ παρακαλῶ, ἔχι κλάματα! εἰς πρῆπει νάχῃς διαμαρτυρῆ καὶ μῆγες μπορεῖ νὰ περῶσιν...) **Κυρὰ-Κυραλίνα** (κι' ἐγὼ εὐχομαι τοῦ χρόνου νὰ εἶται εἰς καὶ νὰ μὴ πῆς τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη») **Πιτσιρίκου** τοῦ Ἀργερίου (ἔχι καλῶς) **Μαῖμου** τοῦ Κωλέττη (εἶσαι εὐτυχῆς ποὺ δὲν ἔχεις ἰδέας «μαγαλιτικῆς» γιὰ τὸ ἄλλο πὺ γράφεις, ναι, πρῆπει νὰ περῶσιν ἀκόμη λίγος καιρὸς γιὰ νὰ συνήλθῃς ἀποπνεύμα νὰ βελτιώσῃς τὸ γραμμὸ σου χαρακτικῶς) **Ἀττά** (μὰ κι' ἐγὼ πέρασα μὴ ὅρα εὐχάριστῃ διαβάζοντας τὰ καλὰ σου γράμματα γιὰ τὸ «Θραϊκῆς Ἐπιστολῆς» εἶσαι καὶ ἄλλοτε: αὐτοὶ εἶναι τύποι, κλισί, σαρωτικῆ, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ λῶσιν) τότε ἐπρῆσε νὰ λῶσιν καὶ τὴν ἰδέαν μου!) **Πήρασον** (χαίρω πολὺ ποὺ ἐξαγαγῆσαι διὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ τόσῳ καλὰ λόγια ναι, πρῆπει νὰ μὲ συστήσῃς καὶ σ' ἄλλα κινεῖα προσφύγων, ποὺ τὰ οικονομικὰ του; τῶρα πηγαίνουν καλῶτερα πρὸς τὸ παρὸν, γιὰ τὸ Σ.Σ.Σ. δὲν δέχομαι) **Μαστροχαλαστῆν** (χαίρω πολὺ ποὺ εἶγες καλὰ καὶ ἐξαγαγῆσαι τὴν ἀλληλογραφία) ὦ, καθόλου δὲν μ' ἐνοχλεῖς! οἱ προκηρῶσεις ποὺ δημοσιεύσῃ, ὅπως ἢ συμπεριτῆ τοῦ Διαγωνισμοῦ Ἀσκήσεων, τὰ λένε ὅλα ὅστε γιὰ νὰ λαθίνῃς μέρῳ, δὲν ἔχεις ἀνάγκη ὀδηγῆσαι) **Σανουστῆν Νεράιδαν** (ἐλπίζω νὰ σοὺ πέρσῃ καὶ ἡ μελαγχολία καὶ... ἡ αἰσιοφοβία) **Τσελο Φοιτητῆν** (καλῶς ἤθελε! τί φοβίτῃ τὸ γράμμα σου γιὰ τὴν Ἰκρίνη) **Μάρθαν Σακκῆ** (ἢ κ. Ἀθηνᾶ Ταρσοβλή, ἢ γνωστῇ ζωγράφῳ καὶ συγγραφεῖ, εἶναι θεὰ τῆς συνεργάτριάς μου δ. Γεωργίας Ταρσοβλή) **Καλλιόστρον** (ἔτσιτῆ) ναι, μπορεῖς νὰ μὲ στέλνῃς καὶ μεταφράσεις, ἀλλὰ εἶσαι θάρσιμος πάλι νὰ δέχομαι γιὰ τὴ Σελίδα) **Φρασιουτῆν** (εὐχάριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια) ἐγὼ δὲν σοὺ ἔσταλα χαρτὶ λύσεων, θὰ πῆ δὲν ἔλαβα τὴν παραγγέλια σου) **Γενναίαν Σπάρτην** (σὲ τόσῳ μεγάλῳ φιλοσοφικῶν προδηλήματα δὲν πιστεύω νὰ λάβῃς ποτέ, ἀπὸ ποθεν, μὴ ἀπάντησῃ ἱκανοποιητικῇ ἢ πρὸς τὸ «κακοτάδε τῆς ἔργου» πάντα κατὰ τὰ μὲν) ἀδύνατο νὰ γίνῃ ἄπλο: ο φῶς) **Ἐλένη Ι. Κελαϊδῆ** (ἔτσιτῆ) ἢ συμπεριτῆ προκηρῶσεις τοῦ Διαγωνισμοῦ, πιστεύω, σὲ διαφωτίζει ἀρκετῶς ἰδέας καὶ μὴ προκηρῶσῃ Διαγωνισμοῦ Ἀδωσῶν - π. χ. σὸ ἀ'

φύλλο τοῦ Μαρτίου, - κι' ἔχεις εἶσι σοὺ χρειάζεται γιὰ νὰ σ' ἐλπίσῃς Ἀσκήσεις καὶ Ἀδωσῶν) **Σαβανάπαλον** (ὄχι τὰ εἰδῶ, καὶ σοὺ ἀπήντησα, καὶ κάποιον σου καρμῆτι, νομίζω, ἐγκατέστη' ἀλλὰ ἀνομιμῶντες, σὴν γὰ μὴν ἤθερες πῶσα κινεῖα ἔχω καὶ τόσῳ ἀργεῖ νὰ ἔλθῃ τοῦ καθενὸς ἢ αἰσρά) **Μακεδόνα** (πολὺ σωσά' ἀρκεῖ γὰ τὸ λῶ; γὰ ὅλα ἐγὼ γένει τὰ πολιτικὰ πρόσωπα) **Ἀστειδῆ** (περαστικῇ) τότε σοὺ ἐνέκρινε «Θάλασσα»; δὲν θυμῶμαι' ὅσα ἔχω ἐγκρίνει, ἀπομνηστικῶν) **Πασχαλιᾶν** (θὰ εἶδες τὴν ἔγκριστῃ τοῦ ψευδωνύμου σου' χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία καὶ ἐλπίζω νὰ μὲ γράφῃς συχνά) **Ἀβαντίδα** (περιεργὸ νὰ λάβῃ γράμμα σου καὶ νὰ μὴ σοὺ ἀπαντήσῃ) μὴ δὲν τὰ λαβῶ; μὴ σοὺ ἀπήντησα ἀργότερα, ποὺ δὲν τὸ περιμένας πᾶ, καὶ δὲν τὸ εἶδες; τερῶδια ἔτσιτῆ) **Μισρῆν Ἀστιστῆν** (χαίρω πολὺ γιὰ τὸν ἐθνοσυρισμὸ τῶν νέων μου συνδρομητῶν) **Μαργαρίτην Φλορέαν** (εἶδες βέβαια τὴν ἔγκριστῃ καὶ σὺ, νομίζω, ἀδικα παραπονιέσαι, γιὰτὶ σοὺ ἀπήντησα) **Προσοκοῦ** (βρῆδον ἔτσιτῆ) **Σανθοῦ** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) **Ἐνδοξο Σοῦ** (βρῆδον ἔτσιτῆ, Πικρὸ Πνεῦμα Β', γιὰτὶ τὸ Α' ἐγκρίτη) **Βοσκοτῆν, Κίμ, Ἀστὸν** κτλ. κτλ.

Ἀκρίταν Μαρτέλλαν, Διάναν, Πλυκειᾶν Μελαχροινούσαν Τίς (ἔτσιτῆ.)
 Εἰς ὅσας Ἐπιστολὰς; ἔλαβα μετὰ τὴν 7 Μαΐου, ὁλοκλήρως σὸ ἐρχόμενον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
 ΣΥΝΕΧΕΙΑ 238ου Διαγωνισμοῦ.
 Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 12 Ἰουλίου.

358. Συλλαβόγραφος
 Ἄνθ γράμματα, ἓνα μόριον.
 Ὁρμῶν σ' ἄλλο γράμμα
 Πῶς ἠμῶδα γράφοντες
 Σὲ κίποινο ὄχομα δρᾶμα.

359. Μεταγραμματισμὸς
 Τί κι' ἂν γνῶσιν θεῦ
 Ἀντὸ μὲ λῆς καὶ μὲ λυτᾶσαι;
 Μὴ μικρῇ ὄρεται ἄλλαγι
 Νὰ μᾶκουσ, νὰ μὲ φοβῶσαι.

360. Ἀναγραμματισμὸς
 Ἡ φῶσῃ τὸ ἀδικησας,
 Σκυφτὸ κλαίει τὸ χάλι του...
 Μ' ὄπ' τὸ πολὺ τὸ σκῆψιμο,
 Ἐφῆσ' ὡς τὸ κεφάλι του
 Τὸ πόδι του ἢ ἡ οὐρὰ του,
 Καὶ τῶρα, σὰ θυσιᾶς
 Λαμπάδα, στάγιον κείρι
 Καλεῖ τῆς ἐκκλησίας.

361. Αἶνιγμα
 Τὸ ὄρσενικὸ μου ὁ εὐγενῆς
 Σὴν τίτλο του προβάλλει,
 Τὸ θηλυκὸ μου ὄλων σὰς
 Σκεπάζει τὸ κεφάλι.
 Καὶ σβῆνει μὲ τὸ οὐδέταρο
 Ὁ μαθητῆς, σὰ σφάλλει.

362. Κύβος
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *

Μ' ἔχει βρεθεῖ ἀπληγῆ ὄποιος φάροι
 Μὴ πρόθεσιν γιὰ... πάρα πάνον.

Σὴν δὲ σωπῶντω, τοῦτο κάνω.
 Τραυλὸ σὸ τέλος παλλινάρι.

368-366. Δογμοαίγρια
 1. Πρὸς τὴν ἐνομιλοῦμε θεᾶ, ὁ-
 χι τὴν Ἀθηνᾶ, ἀλλὰ τὰς Ἀθην-
 νος;
 2. Γιὰτὶ τὸν εὐγλωττο τὸν στέλ-
 νουμε σὸ μῦλο;
 3. Σὲ ποῖα πτόση του ὁ Ναπο-
 λέων μᾶς δεῖχῃσι τὴν βασιλικῇ
 του καταγωγῇ;

368. Ἐπιγραφή
 Ν Ε Τ Σ Ο Ν Ι
 Υ Κ Ε Κ Ρ Ε Δ
 Μ Ε Ι Α Ο Ν Ω
 Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

367. Φωνηεντόλιπον
 πννν - ππρς - γγνν

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
368. Mots en carré
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *

Nos lunettes vont au premier.
 Jamais t'ôt ne vient le deuxième
 Mon député vient du troisième
 De la tête vient le dernier.

369. Double Acrostiche
 Les premières lettres des
 mots ci-dessous forment une
 sorte de voyageur religieux;
 et les secondes un des trois
 mots de la devise nationale
 française:
 1, Grand oiseau; 2, Marque
 de respect; 3, Nourriture; 4,
 Pachyderme; 5, Element de la
 poésie; 6, Pays d'Europe; 7,
 Météorologique.

370. Rebus

	va	va
Vo[t]re	::	tei
	va	va

(Ἄλλοι εἰ ἀνατῶν Ἀσκήσεων—ἐκτὸς τοῦ
 Γρίφου—εἶναι ἀπὸ τῆν Ἐπίτῃ Διαγωνισμοῦ
 Συλλογῆν τῆς ΜΥΤΩΣ, στελεῖσιν διὰ τὸν
 238ον Διαγωνισμὸν. Ἐ' Ἀποτελέσματα τοῦ
 ὁλοῦ ἐδημοσιεύθησιν εἰς τὸ προηγού-
 μενον.)

ΛΥΣΕΙΣ
 τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. θ

124. Ἰάσιον (ἰα, Σιών).—125.
 Χαρά-ἄρ. 126. Νύσσα νήσσα.—
 127. Τὸ ἄλατι.—128-132. Διὰ τοῦ
 Ε: ἔκων, δῆμα, ἔρις, κέδρος,
 κλειῶ.—138.

Α Ρ Ε Ι Ο Σ 134. ΕΡΙΝ ΜΙ-
 ΡΗ Ν Ο Σ ΣΕΙ (Ἐ-φορος,
 Ε Ν Α Σ Ρ-οῖα, Ἰ-δας,
 Ι Ο Σ Ν-όσος, Μ-ός,
 Ο Σ Ἰ-καρία, Σ-πό-
 Σ ρος, Ἐ-νάυλος,
 Ἰ-ανθος).—135. ΜΗΤΙΣ (Ἐρ-
 Μῆς, Ἀθηνᾶ, λωτός, Ἴλιον,
 νῆσος).—136. Φοβὸς τοὺς Δα-
 νουσ καὶ ὄρα φέρωντας.—137.
 Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος εἶπες τὸν
 γόδιον. (Ὁμέγα, σολ ἔε, Ἄν-
 δρος, Ἐλλη τῶν, γογ δι' ὄν.)
 —138-142. Par P: page, pleur,
 pâlir, poche, palpe.—143-145. 1,
 Ἀμαρτωλῆς (à, mar, lys) 2,
 Ἀδωρα (là où rat,) 3, Μέλισσα
 (mats, lit, chat.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πῶλ λέγεις μὲ ἄλλα
 στοιχεῖα δρ. Θ (τὸ ἐλάχιστον τίμημα).
 Πέραν τῶν 10 λέξων 30 λεπτὰ ἢ λέ-
 ξις, μὲ παχῆα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ
 μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.
 Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.
 Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

Κρομμῆτα, Κορναλέτσο, δὲν εἶμαι Ἡ-
 γνῶσθ Μπουρμυοῦλη, ἀλλὰ Φαῖν Γκρό-
 μπαν. **Λορέλι**
 /ΚΗ'—463/

Μαίρι Κούλη, τί τρέχει; καὶ σὺ, Ὁνει-
 ραν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀόρη;
 Καζούρα
 /ΚΗ'—465/

Βολιπτικῆ Τρελοπαρεῖ, νὰ; (Σημ.
 Δισπλ.—Κορῆσιν δὲν εἶναι ἢ)
 Γαλιτῆα
 /ΚΗ'—466/

Φῆρε τοῦ Βοσπόρου, Κολακιδέσπορε,
 ἀνταλλάσσομε τετραδιάκια μὲσον Δια-
 πλάσεως; Νὲ περιμένα; Καλλιόστρ
 /ΚΗ'—467/

Ανταλλάσσομε Μικρὰ Μυστικὰ μὲ ὄλον
 τὸν ΔΙΑΠΛΑΣΙΣΜΟΝ. Ἀφῆς: Κορίαν
 Κράλλη (οἰκία: Κράλλη), ὄδῳ Φιλίππου,
 Θεσσαλονίκης. Διὰ: ἘΚΡΟΠΗ ΡΟΔΟΠΕΤΑΙΑ,
 ΤΡΕΜΗ ΠΕΤΑΛΟΠΕΤΑΙΑ, ΦΡΟΦΑΤΗ ΤΗΣ ΜΗ-
 ΛΟΥ.—Κάριεν 26/5, τί γίνεσαι;

Χρυσάλλῃ, Κλαίρη, Ροῖτῃ, Ζουβέτιν, ἔ-
 να σὰς τετραδιάκια δὲ μὲ εὐχαριστικῶν
 ποῦ. Ἀφῆς: Ἡρὸ Τουρφέτῃ, ταχυδρ. Κιβί-
 τιον 146, Λευκαδία Κόρυθ, Ἡ Ἀφῆς σὰς
 ποῖ; Μελαχροινῇ Κυριακοῦλα
 /ΚΗ'—468/

Σύλλογος Πιστῶν Χέλινος.—Πέθος
 τῶν Γραμμάτων = Λοῦσι Ἀφεντῆσι.
 Ἀποκαλέσθαι: Ζιούνητῆ.
 /ΚΗ'—469/

Αζήσμοι «Ψυχολόγοι», ὁποσῆριζῃ
 τὸν διαγωνισμὸν σὰς εἰς τὸν ὁποσῆ-
 σθε εἶναι κοῦτι λοκοῦσῃ Λευκαδίτικῃ.
 Μελαχροινῇ τοῦ Σπῆτιν
 /ΚΗ'—471/

Διαπλασσοῦλα!! Δεῖξτε τὸ καλ-
 λιτεχνικὸν σὰς γόδοτε φροζόντας:
 ΚΟΣΜΟΧΑΛΑΣ ΓΡΑ
 ΛΣΜΑ ΣΜΑΙΣΙΩΝ
 Ἄ μαστ (σὸ δημοφίσημα)
 /ΚΗ'—472/

Θέλω νὰ ἀλληλογραφεῖσῃ μὲ Διαπλασ-
 σοῦλα-εἰς τοῦ εἰσηρησοῦ.—Τηλο Εἰσι-
 τῆσι, Poste-Restante, Athènes.
 /ΚΗ'—473/

ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ
ΤΗΜΗΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΝ. Τὸ Κινεζικὸν
 Ἐπισημὸν δὲ παρὸ τὸ Ἐξόλλογο Ἀνθέντων
 ἔστιται:;
 Τῶν Ἀποκαλύψεων: Πελοπονησῶν
 /ΚΗ'—474/

Φωτεινῆ Κοκτοροῦθῃ, ἀλληλογραφεῖσῃ:
 Φ Σουδῆα, Σταθὸς Γιδᾶ, Θεσσαλονί-
 κη. Ἄλλῶν τετραδιάκια. **ΑΙΑΝΑ**
 /ΚΗ'—475/

ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΗ ΟΛΥΜΠΟΡΙΚΗ.
Τᾶ ΔΟΥΛΟΥΔΑ ὄλα μὲλα
 σὸς κῆπος ποὺ ἀνδρῶν
 Καὶ τὰ ΠΟΥΛΑΚΙΑ σὸ κλασικὸν
 ποὺ εἶναι μελαιδούσων.
 Νὰ σὲ εὐχρηθῶν παρὶ ἢ ΕΜΕ
 γιὰ τὸ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΣΟΥ
 ΑΙΓΥΠΤΙΑ ΒΑΣΙΛΟΠΟΛΙΣ
 /ΚΗ'—476/

ΒΟΛΙΠΤΙΚῆ ΤΡΕΛΟΠΑΡΕΑ
 Μ' εἶναι ἐπιπῶς πῶς πολλοὶ δὲ μᾶς τιμῆ-
 ἴσων, παρατίνομε τὸν διαγωνισμὸν
 μᾶς μέχρι τέλους Μαΐου. Περιμένομε...
 Ἰσῆτερα ἀπὸ τῆ Ἀλιάντῃ καὶ Ἐσπῆ.
 Διαγωνισμῶν: Πούλιε
 Βελισσαράτῃ, κατῆρε τὸ Υ. Ε. τῆς
 /ΚΗ'—384/

Αφῆς: Τζονάντα, Μορέλλο, Βραβίλ,
 Ἀλταῖαν, Μιμῶς, Γιδῶ-Γιδῶ, Χα-
 νουμάκι, ἔνα σὰς τετραδιάκια δὲ μὲ κερῆ
 εὐοχημένη. Νὲ περιμένα; Ἀφῆς: Κο-
 λαν, Σόλωνος 17, Βόλον. Πούλιε
 /ΚΗ'—474/

Γαλιτῆα Ἀστῆρι, Πήγασος, ὄσῃ γνο-
 ρίω: ἀνταλλάσσομε τετραδιάκια;
 Ρῆα
 /ΚΗ'—475/

ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΗ ΟΛΥΜΠΟΡΙΚΗ, ὄλα σὲ λέγει
 ἀλλ' ἢ ἀπόσπασμα εἶναι τόσῳ μελῶν,
 ποὺ φρονιμῶν τὸ δὲ τ' ἀκούσων κα' ἔλ-
 λου. ὄσῃ ΒΑΣΙΛΟΠΟΛΙΣ, κερῶν τὸν γερῶν
 σὸ Ἀβδῆν, τὸ δὲ κολοκαρῆα; σ' ἄνακτο-
 ρα τοῦ Bas-el-Hin. ΑΙΓΥΠΤΙΑ ΒΑΣΙΛΟΠΟΛΙΣ